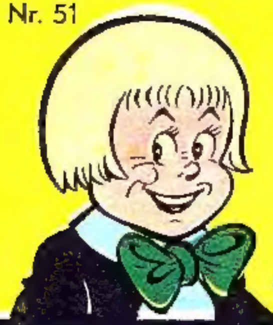
Nr. 51

SJORS van de Rebellenclub

19 december 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De verraderlijke foto

2

Met Rex achter zich aan ging Vicky op zoek naar de oude bewaker van het haventje en van hem kreeg ze opwindende inlichtingen.

Het bleek dat een motorboot, genaamd de *Dolfijn*, gewoonlijk op die plek lag, maar ongeveer tien minuten geleden plotseling was vertrokken „naar het jacht".

„Jacht? Welk jacht?" vroeg Vicky.

Het mannetje wees naar buiten. Vicky zag op een afstand van ongeveer vijfhonderd meter een klein, wit schip voor anker liggen.

„Hebt u nog gezien hoeveel mensen aan boord gingen?" vroeg Vicky weer.

„Drie. Twee mannen en een vrouw. Neen, ik ken ze niet. Het was bovendien donker. Ik heb ze alleen aan boord zien gaan."

Vicky's ogen glansden, terwijl ze naar het schip keek. Was Arthur daar? Was hij een van die twee mannen? Zou ze daar de oplossing vinden van het fotomysterie?

Snel dacht ze na en ze besloot een boot te huren. Het was zwaar roeien over de ruwe golven en Vicky was blij, toen ze de touwladder bereikte, die buiten boord hing. De *Dolfijn* lag achter het jacht.

Het was zwaar roeien over de ruwe golven.

Ze vroeg zich even af of ze gezien was, maar het maakte nu geen verschil voor haar. Wat er ook zou gebeuren, ze wilde doorzetten; ze moest de Fletchers redden. Vicky greep het touw, dat aan de neus van de roeiboot zat en greep de touwladder. Rex sprong er tegenop, glijdend en slippend totdat hij houvast had. Vicky volgde, maar liet het touw van de roeiboot slippen, juist toen ze het aan de ladder wilde vastbinden.

De boot verdween snel. „Zo, de terugweg is afgesneden, tenzij we zeemerminnen worden," mompelde Vicky. „Vooruit, jongen, rustig aan."

Het dek was verlaten, toen ze boven waren gekomen. Uit een gesloten patrijspoort kwam licht en Vicky sloop erop af. Toen ze erdoor keek, zag ze een gezellige hut, met nog een patrijspoort en een deur aan de andere kant. Aan de zijkanten stonden twee banken en in het midden een tafel, waarop een lamp. Drie mensen zaten rondom de tafel. Een van hen zat met zijn rug naar Vicky, een lange zwaargebouwde man. De ander was een jonge, aantrekkelijke vrouw en de derde was. . . Arthur.

Zijn gezicht was spierwit en gespannen. Een voor een hield hij de vrouw de foto's uit een grote stapel voor. Zij bekeek die aandachtig en scheurde hem dan doormidden.

Vicky drukte haar gezicht wat dichter tegen het raampje, maar door die beweging trok ze de aandacht van de vrouw. Die riep iets uit, wees met haar vinger en sprong toen naar de deur.

„Alle mensen," steunde Vicky. Wanhopig keek ze om zich heen. Het zou nog maar een paar seconden duren of de vrouw had haar bereikt. Toen, opeens, zag ze iets vlak naast de patrijspoort. Het was een stapel metalen en houten dozen, ten dele bedekt met een groot zeil.

Rex voor zich uit duwend, dook ze achter de stapel, greep een van de metalen dozen en wierp hem over de reling. Meteen daarop dook zij onder het zeil.

Plets. De doos viel in zee en op hetzelfde moment hoorde ze een kreet van de vrouw. „John, ga kijken wie er op het dek spioneert."

Vicky hoorde voetstappen naderen, het was de zwaargebouwde man, die zij in de hut had gezien. Hij rende naar de reling en keek.

„Hij is er vandoor," riep hij. „Hij is waarschijnlijk overboord gesprongen." En met deze woorden verdween het tweetal weer naar binnen.

Vicky zuchtte. Haar list was geslaagd. Ze keek eens in het rond en sperde haar ogen wijd open van verbazing. In een van de dozen, zonder deksel, lagen kleren. Maar het waren geen gewone kleren. De kist was gevuld met een harlekijnspak en andere maskeradepakjes, zeilkleren en nog het een en ander.

„Dus dat is het," fluisterde Vicky tegen Rex. Alles was nu plotseling helder voor haar geworden. Ze wist nu waarom de Fletchers werden vervolgd en waarom die kermis zo belangrijk was in deze hele zaak. Ze moest ten koste van alles de foto's redden, voordat ze allemaal waren vernield. Maar ze kon het niet alleen. Er moest hulp komen, en dus gleed Rex even later het water in met een briefje aan zijn halsband. Zou hij op tijd terugkeren of was het al te laat?

Ze kon echter weer opgelucht zijn, toen ze opnieuw door de patrijspoort gluurde. Er lag nog een grote stapel foto's op de tafel tussen Arthur en zijn metgezellen en er werden er niet meer verscheurd, terwijl het drietal praatte. Toen stonden de drie mensen onverwacht op en verlieten de hut, de deur openlatend.

Vicky trilde van opwinding. Dat was haar kans! Als ze die foto's maar te pakken kon krijgen, dan kon ze ze ergens verbergen. Ook al kon ze niet van het jacht komen, ze zou in ieder geval wat tijd winnen totdat Rex met de politie terugkeerde.

Maar om bij de deur te komen, moest ze het dek oversteken, terwijl er enkele mannen in zeemanskleding rondliepen. Maar weer kreeg Vicky een idee. Ze bukte zich en pakte uit de kist naast haar een stel kleren: het waren een zeilbroek en een grote trui. Haastig trok zij ze aan, duwde ook nog een pet op haar hoofd, stopte daar haar haren onder en stapte moedig het dek op.

Niemand lette op haar en enkelen groetten haar zelfs vluchtig. Zo bereikte ze de hut en het was toen maar een kwestie van seconden om de foto's te verzamelen en ze in een tas te stoppen, die ernaast stond. Daarna keerde zij zich weer naar de deur, maar wat zij toen zag, deed haar bijna verstijven. Haar vingers klemden zich om de tas, terwijl haar hart in haar schoenen zonk, want in de deuropening stond de vrouw, met een onaan-

gename glimlach om haar mond en een kleine revolver in de hand.

„Klaar?" vroeg ze met een harde stem. „Geef mij die tas dan maar."

Toen ze de tas uit de hand van het meisje rukte, viel Vicky's pet op de grond, een massa blond haar onthullend.

„Een meisje!" riep de vrouw uit. „John! Ik heb een verrassing voor je." Arthur verscheen, gevolgd door de zware man. Arthur hield zijn adem even in, toen hij Vicky zag.

„Hoe ben jij hier gekomen?" vroeg hij verbaasd.

John sloeg zijn armen over elkaar. Ook hij had een revolver in zijn hand.

„Dus Hilda had jou gezien bij de patrijspoort," zei hij spottend. „Je bent niet in het water gesprongen? We hebben nu twee mensen te pakken."

Ondanks haar wanhopig gevoel probeerde Vicky hem te overbluffen.

„Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn," zei ze. „De politie weet waar ik ben en zij is vermoedelijk al onderweg hierheen."

„Dan moeten ze heel vlug zijn," antwoordde de man, „want we gaan naar zee. Luister maar, de machines draaien al."

Vicky voelde zich misselijk worden. Ze begreep, dat het jacht inderdaad ging varen. Ze keek naar Arthur, die zijn vuisten balde.

„Het heeft allemaal weinig nut, juffrouw Durfal," zei hij moeilijk. „De boeven hebben ons te pakken. Jij hebt mij vanavond in die achterkamer gezien. . ."

„Ik weet het," onderbrak Vicky hem. „En ik begrijp nu ook wat je er deed. Jij hield er de wacht, is het niet? Jij zag mijnheer John hoe-heet-ie-verder door het raam kruipen en de foto's pakken, en ging hem toen achterna."

„De idioot!" snauwde de man. „Hij sprong op mijn zijspan en ik moest hem wel een tik geven. Hij moest mee, of hij wilde of niet."

Terwijl de man Vicky en Arthur onder schot hield, pakte de vrouw twee foto's uit de tas. Ze bekeek ze en stond op het punt ze te verscheuren, toen ploseling. . .

„Woef, woef," klonk uit de verte geblaf.

„Rex," gilde Vicky opgewonden. „Hij heeft het gehaald. Hij brengt hulp. . . Rex, Rex, ik ben hier. . ."

Er klonk tumult op het dek: geschreeuw, rennen, het vallen van een man op het dek. Toen vloog de deur open, een man dook naar binnen, botste tegen John op en rolde samen met hem over de grond. Razendsnel bukte Arthur zich en pakte John de revolver af.

„Sta op, allebei," zei hij kortaf en toen de politie even later de deur binnenstapte, waren de rollen omgekeerd.

Vicky's vriend, de hoofdinspecteur, keek haar verbaasd aan.

„Wat betekent dat allemaal?" vroeg hij. „Iemand zag jouw hond zwemmen met je boodschap en bracht hem naar ons. Ik hoop niet, dat het een grap is?"

„Zou u de diefstal van het parelsnoer van mevrouw Morly een grap vinden?" vroeg Vicky op haar beurt. „Ik denk het niet. Het is hier aan boord. Ik ben er zeker van en als u even wacht, zal ik het u bewijzen."

Ze bekeek de foto's een voor een door een vergrootglas. Plotseling stak ze er een omhoog.

„Kijk maar," riep ze uit. „Wie is dat paar?"

De ogen van de inspecteur rolden bijna uit zijn hoofd, toen hij naar het kermistoneeltje keek. Op de foto stond mevrouw Morly te midden van een grote groep verklede mensen. Erbij stonden een man, gekleed als Harlekijn en een vrouw als Columbine. Het was ongetwijfeld het paar, dat nu in de hut stond. Maar er was nog meer te zien. De man was kennelijk bezig in het gedrang het parelsnoer van mevrouw Morly los te maken.

„Dat doet de deur dicht," verzuchtte de inspecteur. „Op heterdaad betrapt. Maar je moet wel scherpe ogen hebben om het op de foto te zien. . . tenminste zonder vergrootglas."

Vicky legde kort uit wat er allemaal was gebeurd in de winkel van de Fletchers.

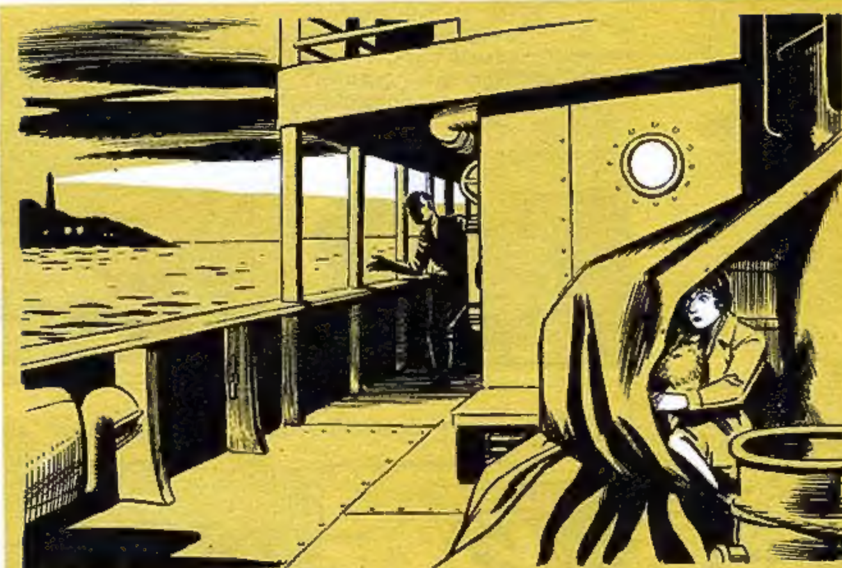
„Zij wisten, dat Joan of Arthur de verraderlijke foto had, omdat hij in de etalage had gehangen," vertelde Vicky. „Ze kochten ze allemaal op, maar begrepen toen dat ze pas veilig zouden zijn als ze alle afdrukken en ook de negatieven hadden. Daar zaten ze nu achteraan."

„Wanneer heb jij het allemaal uitgedacht, Vicky?" vroeg de inspecteur, terwijl het misdadige tweetal werd weggevoerd.

„Pas toen u vertelde, dat mevrouw Morly haar halssnoer had verloren. Dat maakte mij nieuwsgierig. Toen zag ik een foto van haar, die genomen was, terwijl ze het snoer nog steeds droeg; maar ik wist dat de foto was gemaakt, nadat zij op het strand was geweest. Dus daar kon zij het nooit zijn kwijtgeraakt. En toen ik tenslotte op het dek die maskeradepakjes zag liggen, werd alles mij duidelijk."

„Je hebt groot gevaar gelopen door je in het hol van de leeuw te wagen."

„Ik ben in ieder geval niet met een revolver tegen mijn ribben ontvoerd, zoals die arme Arthur," antwoordde Vicky. „En dan te denken, dat Joan hem nog steeds verdenkt."

Vicky hoorde voetstappen naderen.

Maar dat was snel rechtgezet en toen Vicky de volgende morgen terugkeerde naar huis, was de kleine winkel vol vreugde. De geredde foto's en negatieven vormden bijna de gehele serie, die was gemaakt. Bovendien haastten de mensen zich naar het winkeltje om hun bestellingen te doen, nadat ze het hele verhaal in de krant hadden gelezen. En Bobs zaken gingen goed vooruit.

„Hoe kunnen we je ooit bedanken, Vicky?" vroeg Joan, toen ze afscheid namen.

„Je bent een echte vriend in de nood geweest," vulde Arthur aan.

„Bedank mij maar niet. Bedank Rex," zei Vicky en ze klopte met haar hand zachtjes op de kop van de hond.

HET GEHEIMZINNIGE MEER

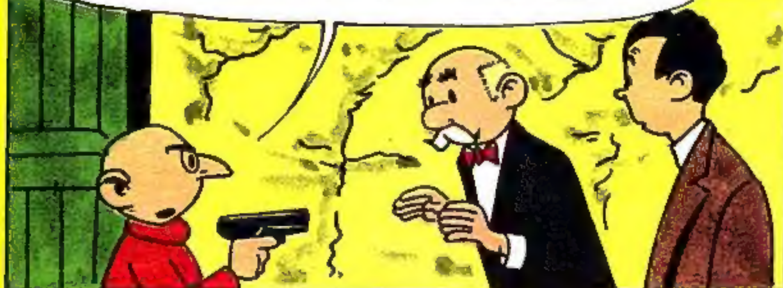

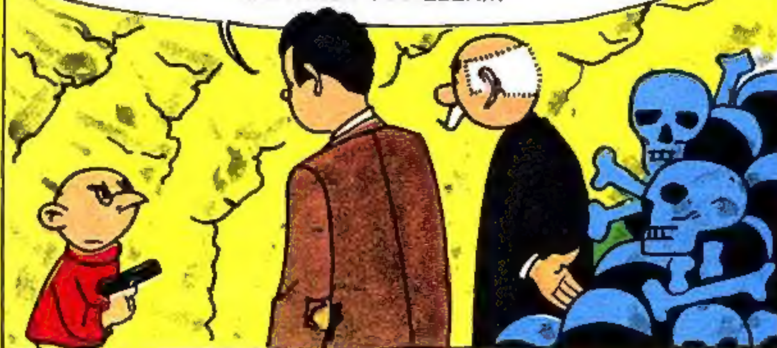

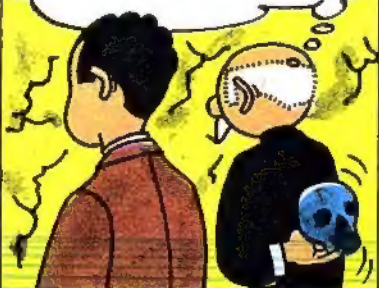

VOLGENDE WEEK:

Vic neemt het heft in handen

Brabo

DE WAGEN-MENNER

IN GROTE ZAKKEN DROEGEN BRABO EN ELDA DE WAPENS NAAR BOVEN.
OPSCHIETEN, JULLIE! ALS HET KLAAR IS, WACHT ER NOG EEN MOOI KARWEITJE IN DE ARENA OP JULLIE!

ZO GAUW IK DE KANS KRIJG, PROBEER IK ERACHTER TE KOMEN WAT WULVA VAN PLAN IS. MAAR IK WEET NOG NIET HOE...

DE TWEE KNAPEN BEREIKTEN DE WAPENOPSLAGPLAATS EN...
BRABO, KIJK DAAR EENS! IN DIE KAMER BENEDEN!
DAT IS WULVA! HIJ STAAT MET IEMAND TE PRATEN! IK VERTROUW HET NIET.

ZE RENDEN NAAR DE TORENSCHANS.
HIER KUNNEN WE HET BETER ZIEN! IK WIL WETEN MET WIE HIJ PRAAT.

HET IS GENERAAL SPARDAN, DE GROTE VIJAND VAN DE SENATOR!
JE HEBT GELIJK! DIE TWEE ZIJN NATUURLIJK BONDGENOTEN!

DUS HET IS SPARDAN, DIE DE SENATOR PROBEERT DWARS TE ZITTEN. EN HIJ ZAL VOOR NIETS WIJKEN OM HET KAMPIOENSCHAP VAN ROME TE WINNEN.
DAN KRIJG IK NU DE KANS OM TE WETEN TE KOMEN, WAT WULVA VAN PLAN IS!

MAAR OP DEZE AFSTAND IS HET ONMOGELIJK IETS VAN HET GE- SPREK TE HOREN!
IK WEET WEL IETS. GEEF ME DIE WERPSPIES EENS!

Perry gaat goud zoeken

„Meneer Wills! Meneer Wills!"

Frank draaide zich om. „Riep u mij?"

De portier van het hotel kwam uit zijn hokje en hield een formulier omhoog. „Een telegram voor u, meneer."

„Dank u," zei Frank. Hij bekeek de ondertekening. „Hè," zei hij, „van Ned Donovan. Leuk van 'm. Maar. . ."

Hij liet voor de tweede maal zijn blik over de tekst glijden en schudde verwonderd zijn hoofd.

„Het lijkt wel of ze het verkeerd hebben overgeseind," zei hij. „Snap jij er iets van?"

Perry keek. „Geen snars," bekende hij. „Wie is die Donovan, oom?"

„Een vriend van me," legde Frank uit. „We kenden elkaar al als jongens. Hij is al een maand of vijf in Australië. We zouden proberen om samen een baan te vinden in Queensland. Daar zijn ze op het ogenblik met ertsboringen bezig."

Ze gingen naar boven en toen ze op hun kamer waren, deed Frank opnieuw een poging om het raadselachtig telegram te ontcijferen.

Plotseling sloeg hij op de tafel. „Wat een stommerd!" riep hij. „Dat ik daar niet meteen aan gedacht heb. Geef me eens een potloodje, Perry."

Hij nam een vel papier uit zijn schrijfmap en begon zacht te mompelen.

„K. . ., twee overslaan, O. . ., één terug, M. . ., vier overslaan. . ."

„Is dat een soort code?" vroeg Perry.

Frank knikte. „Dat is het geheimschrift dat we vroeger gebruikten, toen we een club hadden. Die Ned! Dat heeft ie dus al die tijd onthouden."

Hij ging haastig verder en toen hij eindelijk het potlood neerlegde, had hij een kleur van opwinding.

„Schrijft hij iets bijzonders?" vroeg Perry.

„Hier, lees maar," zei Frank.

Perry keek op het blaadje.

„Als je een fortuin wilt verdienen," las hij, „koop dan een goede uitrusting en kom onmiddellijk naar Broken Hill. Er is goud gevonden. Heb een stuk terrein voor je besproken, maar kan dat slechts twee weken vasthouden. Zeg niemand iets. Kom naar de Rabbitkreek, 31.58, 121.29 en sla je slag. Ned Donovan."

„Lieve help!" zei Perry. „Wat doet u? Gaat u?"

„Natuurlijk ga ik," antwoordde Frank Wills. „Ik ben zelfs van plan om vandaag nog te vertrekken."

„En ik dan?" vroeg Perry in spanning.

Frank Wills vouwde het blaadje dubbel. „Jij? Wel. . . eh. . . ik ben bang dat jij naar Crownbury zult moeten, Perry. Je ouders zullen het wel niet goedvinden dat je meegaat, vrees ik, als je dat soms bedoelt. Vergeet niet dat ze je vijf jaar niet gezien hebben en bovendien is het geen werk voor een jongen, die net van school komt."

„O nee?" zei Perry. „Ik kan anders best een stootje velen. U had ons daar eens bezig moeten zien, in Engeland. Echt, oom, u zult er heus geen spijt van hebben als u me meeneemt."

Zijn oom dacht na. „Kun je paardrijden?" vroeg hij.

Perry stak zijn kin naar voren. „Ik was de tweede van de school met hinderniswedstrijden."

„En schieten?"

„Kan ik ook," zei Perry haastig. „Ik heb bijna alle vakanties bij Willie Dennis gelogeerd en we zijn heel wat keren met z'n vader op jacht geweest."

Frank Wills zuchtte. „Dan begin ik te geloven dat ik niet van je afkom," zei hij. „Luister eens, Perry, ik zal een telegram naar je ouders sturen; als zij het goedvinden, mag je mee. Maar ik waarschuw je dat het geen pleziertje is. Als je meegaat, kom je in een van de eenzaamste streken van West-Australië. Je zult misschien vaker honger hebben dan je lief is en ik zeg je vooruit dat je heel hard zult moeten aanpakken."

„En toch wil ik graag mee," zei Perry koppig.

Frank Wills stond op. „Goed. Je weet

dus wat je begint. Dan gaan we nu naar beneden."

Ze gingen naar het dichtstbijzijnde postkantoor, waar Frank een lang en dringend telegram opgaf voor Owen Tibbitt in Crownbury.

„Zo," zei hij, „je hebt je zin. Over een uur of drie zullen we weten hoe je vader erover denkt. En nu moet ik zien dat ik een uitrusting bij elkaar krijg."

„En de mijne?" wilde Perry weten.

„Laat dat maar aan mij over," beloofde zijn oom. Hij riep een huurkoets aan en liet zich naar een paardenhandelaar in Frinkle Street brengen, waar hij na lang zoeken twee vossen en een schimmel uitkoos.

„Die vossen zijn gekocht," zei hij. „Met die schimmel wachten we nog even. Als ik 'm om vier uur niet gehaald heb, gaat het niet door."

Na deze afspraak liet hij zich naar een wapenwinkel rijden, waar glimmende geweren in lange rekken langs de wanden stonden.

Frank kocht een dubbelloops geweer en voor Perry een buks. Perry had dit wapen het liefst meteen maar over zijn schouder gehangen, maar Frank liet zijn aankoop met een onbewogen gezicht achter en ging haastig op zoek naar een tentenmaker.

Toen ze eindelijk naar het hotel terug-gingen, had Perry meer van Adelaide gezien dan in alle drie de dagen daarvoor.

Zodra ze binnen waren, ging zijn oom naar de portier.

„Nog iets voor me gekomen, meneer Joyce?"

„Jawel, meneer," zei de man, „weer een telegram."

Frank stak het bij zich en ging zonder zich te haasten de trap op, terwijl Perry naast hem liep te dansen van opwinding.

„Wat staat erin? Wat zegt vader?"

„Weet ik niet," antwoordde Frank. „Dat zullen we boven wel zien."

Op de kamer gekomen haalde hij het formulier te voorschijn en las het langzaam door.

„Hm," zei hij. „Enfin, ik kan het ook niet helpen."

Perry's gezicht betrok. „Mag ik niet? Mag ik niet?"

Zijn oom stak een pijp op. „Haal maar uit je koffers wat je nodig hebt en geen draad meer. En opschieten."

Hij legde het telegram op tafel en begon in de kast te rommelen.

Perry wierp een blik op de rug van zijn oom en keek toen snel op het formulier. „Veel succes," las hij. „Pas op onze jongen en zorg dat we hem heelhuids thuiskrijgen."

Bij de kast viel iets met een kletterende slag op de grond.

„Idioot!" zei Frank Wills, „je hoeft niet zo te schreeuwen. Een mens zou zich een ongeluk schrikken."

„Ik mag mee!" brulde Perry.

„Niemand heeft gezegd dat je niét meemag," stelde zijn oom vast. „Schiet op. Over een half uur vertrekken we."

Perry Tibbitt grabbelde haastig wat kledingstukken bij elkaar en propte die zonder omslag in een valies. Zijn tandenborstel en nog enkele nuttige zaken gingen dezelfde weg en daarna sjorde hij het hele geval met een riem dicht en zette de reistas met een smak op de grond.

„Ik ben klaar," kondigde hij aan.

„Dan gaan we," zei Frank. „Kijk nog maar eens goed rond, mannetje. Het zal lang duren eer je weer in zo'n lekker zacht bed kunt stappen."

„Op school hadden we strozakken," zei Perry.

Zijn oom bromde iets onverstaanbaars en ging naar beneden om de rekening te betalen.

Precies om half vijf op 12 augustus van het jaar 1890 liet Perry de laatste huizen van Adelaide achter zich. Hij reed op een slanke vos en droeg een gloednieuwe buks over zijn schouder; het enige dat hem speet was, dat de jongens van zijn school hem niet konden zien.

De volgende dag, toen Perry in twaalf uur tijd meer dan honderd kilometer langs de kust van Zuid-Australië had afgelegd, begreep hij dat zijn oom hem niet voor niets had gewaarschuwd. Maar hij was vastbesloten om liever zijn tong af te bijten dan ook maar met één woord te klagen.

Hij wist nu ook wat die geheimzinnige cijfers 31.58 en 121.29 betekenden. Dat betekende 31 graden en 58 minuten zuiderbreedte en 121 graden 29 minuten oosterlengte, het doel van hun reis; die plek lag op een afstand van meer dan zeventienhonderd kilometer van Adelaide.

Nadat ze Port Augusta en de schaapherders van het Torresmeer gepasseerd waren, ontmoetten Frank en Perry nog maar heel weinig mensen op hun tocht. Ze reden nu over de Nullarborvlakte, een verlaten gebied, waarvan buidelberen, kangoeroes en konijnen de enige bewoners waren.

De konijnen waren zo talrijk, dat je ze bijna met de hand kon pakken, en zoals Frank ze klaarmaakte, smaakten ze voortreffelijk.

Toen ze een week onderweg waren, hadden ze bijna elfhonderd kilometer afgelegd. Perry was langzamerhand gewend geraakt aan de lange dagelijkse ritten en begon zichzelf een hele ruiter te vinden, maar Frank was niet tevreden over hun vorderingen.

„We moeten opschieten, jong," zei hij voortdurend. „Als we over zes dagen niet bij Broken Hill zijn, is ons terrein aan een ander gegeven en dan kunnen we net zo goed rechtsomkeert maken."

Perry kauwde op een stuk zoethout, dat hij even tevoren had afgesneden. Hij had er meteen maar een voorraadje van in zijn zadeltas gestopt, want het hielp uitstekend tegen de dorst en zijn oom was erg zuinig met het water.

„We halen het toch makkelijk?" zei

Toen ze een week onderweg waren, hadden ze bijna elfhonderd kilometer afgelegd.

hij. „We hebben er al tweederde opzitten en we zijn pas een week onderweg."

„Dat klopt," zei Frank, „maar straks zitten we in een uitloper van de Victoria-woestijn en dan mogen we al blij zijn, als we zestig kilometer per dag halen."

Hij trok aan de teugel van de schimmel, die bepakt en beladen tussen hen in draafde. „Allé, Kit!"

Nog diezelfde dag bemerkte Perry dat zijn oom gelijk had. De toch al schaarse begroeiing werd steeds dunner en de grond waarop ze reden, was mul en wervelde in scherpe, door alles heendringende stofwolken om henzelf en de paarden.

Nog eenmaal zag hij een eucalyptusboom, waarin een fraai gekleurde liervogel met zijn staartveren pronkte, alsof hij voorgoed afscheid wilde nemen van de vermetele ruiters.

's Avonds, toen ze hun bivak voor de nacht opsloegen, stond de tent in een eindeloze zandvlakte en toen ze de volgende morgen opstonden, brandde de zon reeds in al haar felheid.

Het zwaarste deel van de tocht was nu begonnen. Door het mulle woestijnzand sjouwden de paarden en hun berijders; elke keer als ze met veel inspanning over een heuvel waren, die de wind bijeen had gestoven, wachtte hun daarachter een nieuwe.

De anderhalve liter water, die ze per dag konden gebruiken, was lang niet voldoende om hun dorst te lessen en de stralen van de zon achtervolgden hen tot aan het vallen van de schemering als de pijlen van een onbereikbare vijand.

Minstens tienmaal per dag bedacht Perry dat hij op dat moment heerlijk op de farm van zijn vader in Crownbury had kunnen zitten, maar hij klaagde niet.

Toen ze de woestijn achter zich hadden en eindelijk weer eens in de schaduw van bomen reden, gaf zijn oom hem een hele liter water extra.

„Je hebt je goed gehouden, jong," prees hij. „Nu nog even doorzetten, dan mag je vierentwintig uur achter elkaar slapen."

Perry dronk zijn extra-rantsoen achter elkaar op, waarna hij prompt de hik kreeg.

„Dat laatste rukkie neem ik er ook nog wel even bij," zei hij.

„Gelukkig maar," grijnsde de ander. „Ik begon juist bang te worden dat je terug wou."

Twee dagen na dit gesprek, precies acht uur voordat het laatste terrein uitgegeven zou worden, bereikten ze Broken Hill.

Perry had zich het doel van hun tocht als een woest gebied voorgesteld, waarin kangoeroes en konijnen hun enige metgezellen zouden zijn. Maar tot zijn grote verbazing zag hij een flink tentenkamp, waarin tientallen mannen rondliepen, terwijl er verderop, bij de kreek, vele aan het werk waren.

Toen Perry een halve dag bezig was, deed zijn rug hem aan alle kanten pijn.

Terwijl ze tussen de tenten reden, kwam er uit de richting van de kreek een man naar hen toe, die met brede handgebaren de aandacht van Frank probeerde te trekken. Hij was een jaar of dertig. Zijn gebruinde gezicht werd door een breedgerande hoed beschaduwd en hij droeg de oudste pilobroek, die Perry ooit had gezien.

„Oom, die man schijnt u te kennen," zei hij.

„Welke man?" vroeg zijn oom. Toen zag hij hem.

„Hee, Ned!" brulde hij.

Perry begreep dat het de man was, die met zijn telegram de oorzaak van hun reis was geworden. Hij keek toe hoe de twee vrienden elkaar de hand schudden en zag toen twee doordringende grijze ogen op zich gevestigd.

„Dat is mijn neef Perry," verklaarde Frank. „Je weet al dat we samen uit Londen zijn gekomen. Hij zou naar zijn ouders in Crownbury gaan, maar meneer moest met alle geweld mee."

De grijze ogen namen Perry onderzoekend maar toch goedkeurend, op.

„Hij is nog wel erg jong, niet?"

„Dat wel," gaf Frank toe, „maar hij heeft zich prima gehouden."

„Zoveel te beter," vond Donovan. „Je zult hier best een beetje hulp kunnen gebruiken."

„Dat denk ik ook wel," zei Frank. „Valt het nogal mee met de resultaten?"

Donovan haalde zijn schouders op. „Eerlijk gezegd, niet zo erg. Ik heb wel niet te klagen, maar echte grote vondsten zijn er niet bij. Maar laten we eerst naar de regeringscommissaris gaan, Frank."

Hij nam hen mee naar een tent, die op enige afstand van de andere stond; nadat Frank daar een stuk terrein had besproken en betaald, gingen ze met z'n drieën naar de kreek.

Het stuk grond van Frank Wills bleek even voorbij de helft van het riviertje te liggen. Het was tussen de vier hoekpalen ongeveer twaalf bij twintig meter en lag voor tweederde in het water, dat op die plaats niet meer dan een halve meter diep was.

„Groot is 't niet," zei Ned, „maar ik was al blij dat ik nog iets voor je te pakken kon krijgen. De lui die hier het eerst waren, hebben de beste stukken ingepalmd, dat is logisch."

„Allicht," zei Frank. „Ik vind het al mooi dat je aan me gedacht hebt."

Hij liet zijn blik over het kleine terrein gaan, dat nu zijn eigendom was geworden, en vroeg zich in stilte af, hoe hij uit dit natte, zanderige stukje grond ooit genoeg goud zou halen om de kosten van zijn reis te dekken.

„Help je met de tent, Ned?" vroeg hij. „Als hij staat, trakteer ik."

Die avond kroop Perry heel vroeg in zijn slaapzak, maar ondanks Franks belofte dat hij vierentwintig uur onder zeil mocht blijven, was hij om zeven uur 's morgens al bij de kreek.

Frank had hem beloofd dat ze de opbrengst zouden delen; later kon Perry hem dan wel zijn helft van de kosten terugbetalen.

Net als elke andere nieuweling in een goudgebied werkten ze die eerste dag als bezetenen. Perry schepte met een langwerpige, ondiepe pan de bovenste laag zand uit de kreek en waste dat zorgvuldig. Soms bleef er op de bodem van de pan wat stofgoud over, maar de grote bonken goud, waar hij tijdens de reis over had gedroomd, waren er niet bij.

Frank groef wat dieper in het zand. Af en toe vond hij een paar stukjes, maar ze waren nauwelijks groter dan een erwt.

Toen Perry een halve dag bezig was, deed zijn rug hem aan alle kanten pijn en zijn ogen brandden van het zweet, dat er van zijn voorhoofd af in liep.

Vroeger, toen hij nog op school zat, had hij zich een goudzoekerskamp voor-

gesteld als de avontuurlijkste plaats van de wereld, waar woeste kerels met grote revolvers rondliepen en waar zowat ieder uur de verschrikkelijkste gevechten plaatvonden. Maar al gauw merkte hij, dat in dit oord hard werken de hoofdzaak was.

Toch liepen er ook bij Broken Hill lieden rond, die op een minder inspannende manier aan de kost probeerden te komen, maar die kwamen dan ook alleen maar bij de kreek om te zien wie er wat naar boven haalde.

Gewoonlijk waren ze echter in het café van Bobby Rainer te vinden en menige zwoeger, die na een dag van hard werken een beetje verstrooiing zocht, raakte daar met kaarten de opbrengst van vele uren ploeteren kwijt.

Ned en Frank kwamen er weinig. Donovan had een schaakspel in zijn bagage en toen hij merkte dat Perry dat spel ook kende, zaten ze 's avonds urenlang achter de stukken.

Meermalen gebeurde het, dat Frank de tent uitliep, terwijl ze bezig waren. Perry dacht dat zijn oom dan naar Rainer ging, maar al spoedig bleek dat hij zijn tijd op een heel andere manier doorbracht.

Het was op een van de avonden dat hij, zoals gewoonlijk, kort na het eten was verdwenen. Ned en Perry zaten te schaken en ze wilden juist aan hun tweede partij beginnen, toen Frank terugkwam.

Hij ging naast Donovan op de grond zitten en haalde langzaam zijn hand uit zijn broekzak.

„Wat zou je hiervan zeggen?" vroeg hij.

Ned zette de pion neer, die hij zo juist had opgepakt, en keek verbluft naar de gele klompjes, die op de handpalm van Frank Wills lagen.

„Alle mensen," zei hij, „jij schijnt een best stuk grond te hebben getroffen."

Frank schudde zijn hoofd. „Niets beter dan het jouwe. Als je meegaat, zal ik je laten zien waar ik dit vandaan heb."

Ze gingen het kamp uit en Frank bracht hen naar een golvend terrein, dat ongeveer een kilometer van de Rabbit kreek lag.

„Kijk eens die kant op, Ned," zei hij. „Zie je iets bijzonders aan het terrein?"

Donovan tuurde over het golvende oppervlak en nam ook de omgeving in zich op.

„Dat ziet er uit als een komvormige uitholling," zei hij. „Overdwars, bedoel ik. En nogal lang ook. Zo iets als een droge rivierbedding, maar dan een oude."

Frank Wills knikte. „Een heel oude," beaamde hij. „Ik heb hier zo eens rondgesnuffeld, Ned, en ik denk dat ik morgen maar eens naar de commissaris ga om een stuk te kopen. Als ik me niet heel erg vergis, is het namelijk de vroegere bedding van de Rabbitkreek Het mag dan misschien een paar duizend jaar geleden zijn dat hij hier stroomde, maar goud vergaat niet. Deze goudklompjes heb ik hier in elk geval uit de grond gehaald

Hoe denk je erover, Ned? Voel je er iets voor om mee te doen?"

„Natuurlijk doe ik mee," zei Donovan. „Alleen vind ik me een geweldige stommeling, dat ik het zelf niet gezien heb."

De dag daarop verkochten Frank en Ned hun grond aan de Rabbitkreek aan een paar pas gearriveerde goudzoekers en lieten door de verwonderde gouvernementscommissaris een paar flinke stukken grond bespreken op een plaats, waarnaar nooit iemand had omgekeken.

Zoals Frank verwacht had, trok hun verhuizing spoedig de aandacht van de anderen; toen in het kamp van Broken Hill bekend werd, dat Donovan en Wills in de oude bedding van de Rabbitkreek groeven en daar grote vondsten deden, ontbrandde er een verwoede strijd om de rest van het nieuwe goudgebied.

Tot die tijd was het vrij rustig geweest bij Broken Hill. Er werd weleens gevochten en soms kwamen de revolvers eraan te pas, maar tot grote wanordelijkheden was het nooit gekomen.

Nu de goudzoekers de goudklompjes bij handen vol uit de grond haalden, begon het rumoeriger te worden. Een paar maal gingen er geruchten dat er een afdeling politietroepen zou komen om de orde te handhaven en tenslotte wist iemand met zekerheid te vertellen, dat de mannen van de wet een week tevoren uit Port Augusta waren vertrokken en dus in een dag of vijf bij Broken Hill konden zijn.

WORDT VERVOLGD

Waard om te weten

SCHEPEN AAN DE HAAK

Archimedes, wiskundige en uitvinder, die meer dan tweeduizend jaar geleden allerlei merkwaardige ontdekkingen heeft gedaan, waarvan wij nu nog gemak en plezier hebben, kwam op een eigenaardig idee, toen zijn vaderstad Syracuse door de Romeinen werd belegerd. Op de plaatsen waar de stadsmuren in het water stonden, liet hij een soort reusachtige hengel plaatsen om de Romeinen te verhinderen per bootje de stad te naderen. De scheepjes werden eenvoudig aan de haak geslagen. Een grote haak of een anker greep het scheepje vast, het touw werd opgetrokken en het bootje sloeg natuurlijk onherroepelijk om.

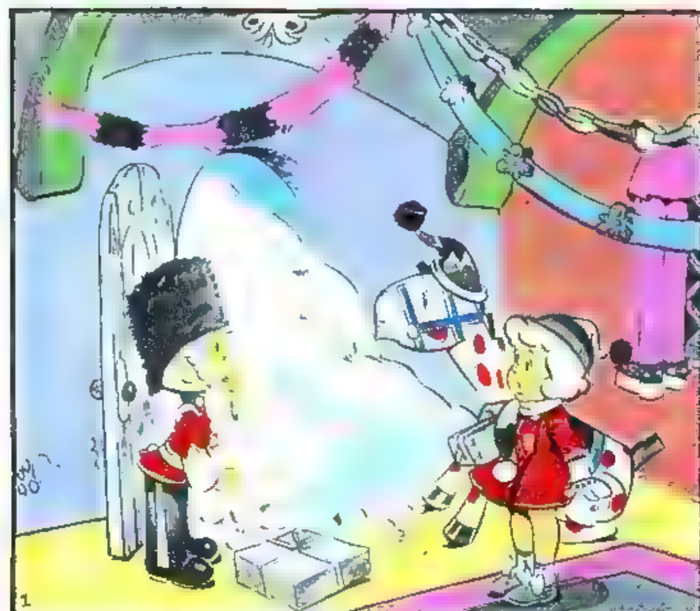
VREEMDE LAMP

De alk, een watervogel in het allerhoogste noorden, bewijst aan de Eskimo's vreemdsoortige diensten. Als de vogel namelijk op de jacht gedood is, wordt hij gebruikt als lamp! Het lichaam van de alk bestaat voor het grootste gedeelte uit vet of traan; de Eskimo's behoeven alleen maar een pit in de dode vogel te bevestigen en aan te steken, en de lamp is klaar! Bij het vlammetje smelt het vet en dringt in de pit, precies als bij een kaars, en de vreemde lamp in de sneeuwhut blijft branden, totdat al het vet verdwenen is.

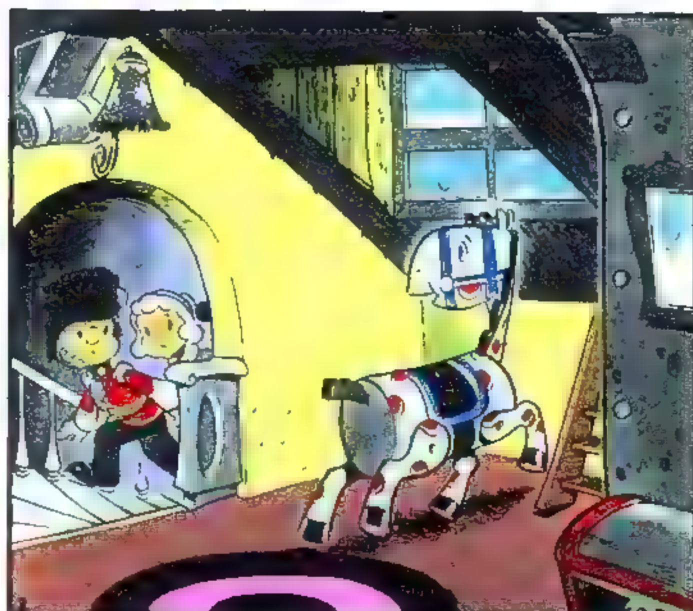

SPELEND

Tommie de speelgoedsoldaat en Batty, zijn paard, vierden kerstfeest bij Dollie Dimpel. Na het eten wilden ze naar het kerstfeest op het paleis gaan, maar toen Tommie de voordeur van Dollies huis opendeed, viel een berg sneeuw in de gang.

Dollie liep naar de achterdeur, maar daar was het precies hetzelfde. Het huis was bijna begraven onder de sneeuw. „Wat moeten we beginnen?" zuchtte Dollie. „We kunnen zo nooit naar het paleis." „Wacht maar," zei Batty toen en hij klom vlug de trap op naar boven.

„Het raam gebruiken we als deur," commandeerde Batty. Trots, omdat hij dat zelf had bedacht, klom hij op het dak. Maar even later was Batty niet meer zo trots, want hij gleed pardoes uit het dakraam langs het besneeuwde dak omlaag, alsof hij op een slee zat.

„Batty, kom hier," riep Tommie, maar Batty kon niet terugkomen. Hij gleed het dak af. . . Plof! Hij rolde verder door de dikke sneeuw, die overal aan hem vastplakte. „Help, help," gilde Batty, „ik word nog een sneeuwbal als je me niet vasthoudt. Help me toch!"

SPEELGOED

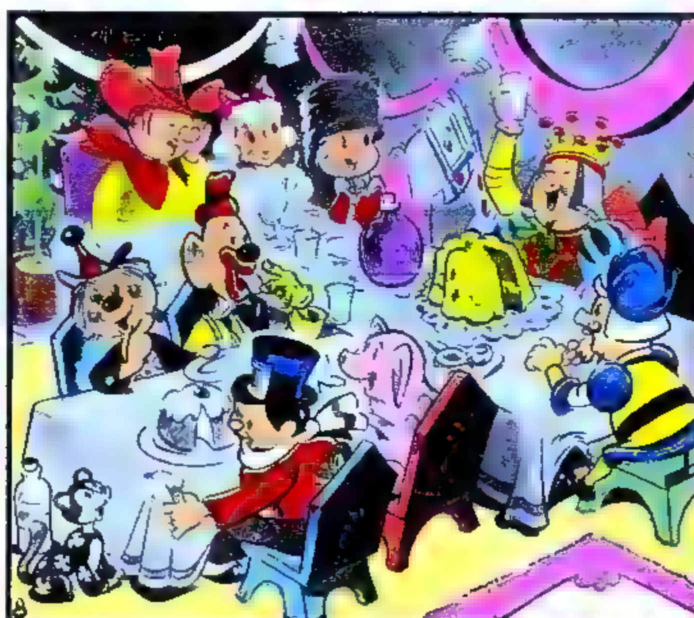
Hij rolde maar door en de sneeuwbal werd al groter en groter. De arme Batty was zo duizelig, dat hij niets meer zien kon. Gelukkig zag Tommie wel wat er gebeurde. „Kijk eens," riep hij, „Batty maakt een pad voor ons, net een sneeuwruimer. Kom, Dollie."

In het paleis zat intussen de koning droevig voor zich uit te staren. „Niemand kan door die sneeuw heen, niemand komt op het feest," klaagde hij tegen Pogo. Maar opeens werd de deur opengesmeten en daar rolde Batty als een sneeuwbal over de drempel de kamer in.

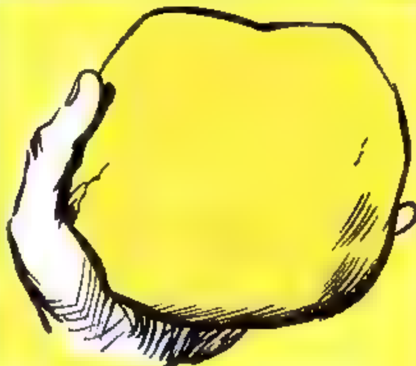
„Nee, maar, daar is Batty," lachte de koning, „kon je er nog door?" „Ik kwam zogezegd binnenrollen, majesteit," zei Batty. Meteen klonken nog meer stemmen en langs het pad, dat Batty gemaakt had, kwamen alle andere gasten uit Speelgoedland. Wat was de koning in zijn nopjes.

„Flink zo, Batty," prees de koning, „nu kunnen we toch gezellig feestvieren." En dat deden ze. Er kwamen schalen vol lekkernijen en Batty kreeg de ereplaats naast de koning. En toen de koning drie hoeraatjes voor hem uitbracht, was niemand zo gelukkig en trots als Batty.

DE VOLGENDE MORGEN WERD JOKERS GEDULD IN ZIJN SCHUILPLAATS BIJ DE BRUG LANG OP DE PROEF GESTELD. EINDELIJK SCHEEN DE DIKKE GEVANGENE ECHTER DE STEEN GEVONDEN TE HEBBEN,

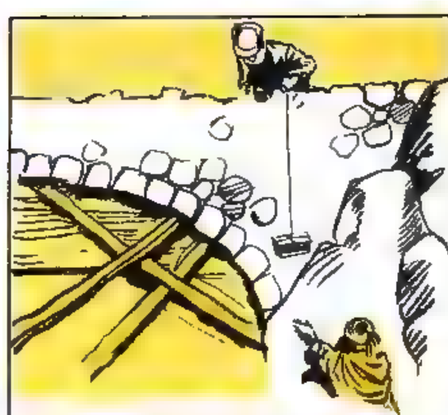

DAT HADDEN ZIJ INDERDAAD NODIG
BIJ HET WERK; TOEN DE MAN
WEER NAAR BOVEN WAS GEKLOMMEN, ZAG JOKER DAT HIJ EEN KLEIN KISTJE PAKTE,

DAT HIJ NAAR JOKER LIET ZAKKEN.

DE DIKKE GEVANGENE DEED ALLES RUSTIG EN ZONDER ZICH TE HAASTEN OM VOORAL GEEN ACHTERDOCHT TE WEKKEN. PAS VEEL LATER, TOEN HIJ MET ZIJN VRIENDEN SAMEN AAN HET WERK WAS, ZAG JOKER DAT HIJ HUN ALLES VERTELDE.

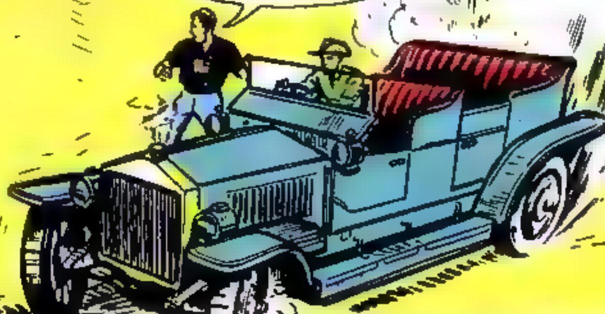

EEN ACHTERDOCHTIGE BEWAKER JOEG HEN ECHTER TOCH UIT ELKAAR.

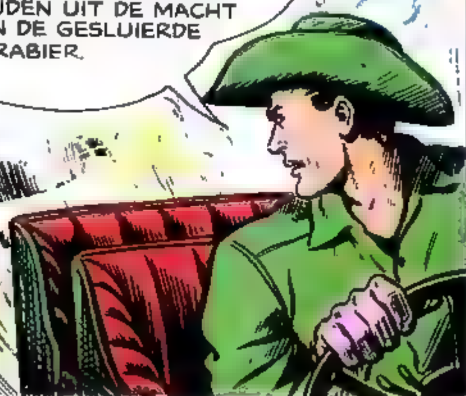

JOKER KROOP INTUSSEN NAAR EEN PLEKJE, WAAR HIJ ZIJN PLAN ZOU KUNNEN UITVOEREN.

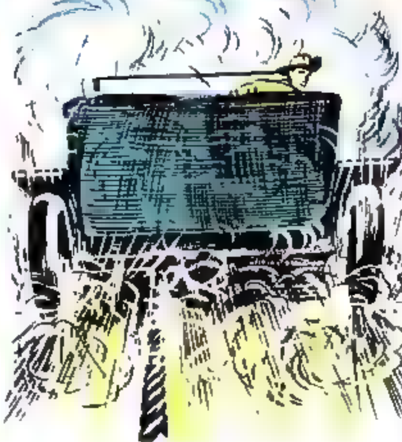

HIJ WILDE EEN ONTPLOFFING TEWEEGBRENGEN; DAT ZOU VOOR DE GEVANGENEN

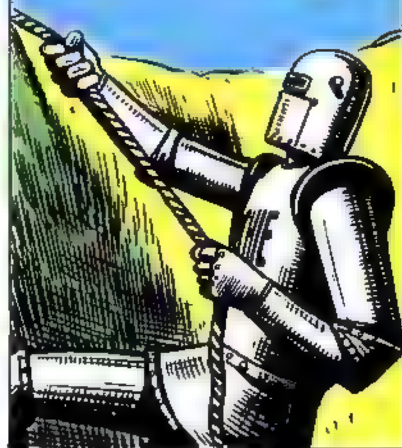

HET TEKEN ZIJN DAT ZIJ IN DE VERWARRING MOESTEN ZIEN TE ONTVLUCHTEN, ZOALS JOKER MET DE DIKKE HAD AFGESPROKEN.

De man van staal

DE SOLDATEN VUURDEN... ARCHIE SPRONG BEHENDIG IN DE RIJDENDE AUTO.

ZIEZO EN NU MAAR RIJDEN, KEN!

DE OUDE RAMMELKAST JOEG WEG. ARCHIE DEED ACHTERIN DIENST ALS KOGELVANGER.

ARCHIE, JE BENT WEER ONMISBAAR!

DE SJEIK BRULDE NIEUWE BEVELEN, TOEN HIJ ZAG DAT ZE ONTKWAMEN.

HAAL DE KAMELEN. JE MOET ZE INHALEN. VLUG!

KEN REED RECHTDOOR NAAR DE BLAUWE OASE, WAAR FRANK WARREN GEVANGENGEHOUDEN WERD DOOR DE GESLUIERDE ARABIER.

RIJ ZO HARD JE KUNT, KEN ER KOMEN ONS. RUITERS ACHTERNA.

DE ACHTERVOLGERS ZETTEN ALLES OP ALLES OM DE AUTO IN TE HALEN; LANGZAAM VERMINDERDE HUN ACHTERSTAND.

SCHIET DE BLANKEN NEER, DAN IS DE MAN VAN STAAL ONGEVAARLIJK!

WE HALEN ZE PRACHTIG IN!

HET WATER IN DE RADIATOR BEGON TE KOKEN.

DE MOTOR SPUTTERDE... TED BEGREEP DAT ONTSNAPPEN ONMOGELIJK WERD. HIJ PAKTE EEN BUS BENZINE ONDER DE BANK UIT.

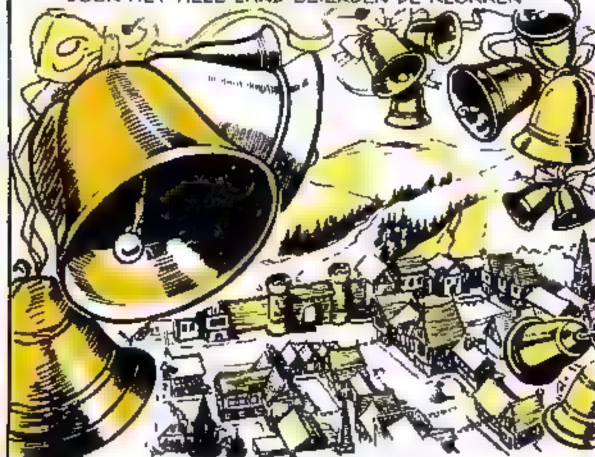
MISSCHIEN KAN DIT ONS NOG REDDEN.

HOE DAN? IK BEGRIJP NIET...

TED LIET ARCHIE DE SLEEP-KABEL BINNENHALEN.

LET OP, ARCHIE KOMT IN ACTIE!

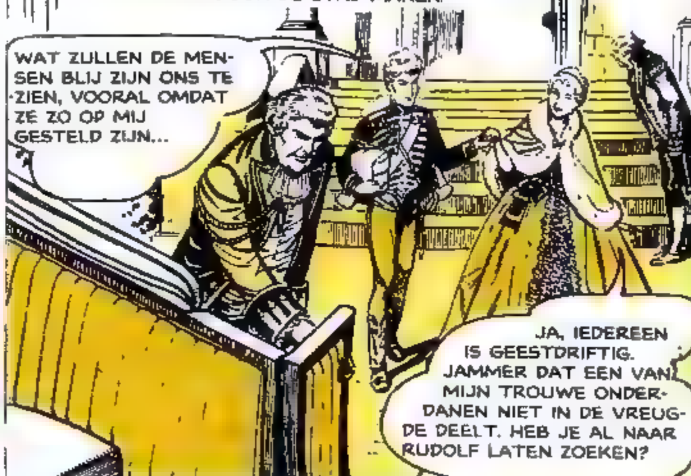
DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE OGEN VAN DE PRINSES SCHOTEN VOL TRANEN. NIET DAT ZE HAAR JAWOORD BETREURDE, WANT EEN VERBINTENIS MET ERIK ZOU HET LAND TEN GOEDE KOMEN. MAAR ZE WAS VERDRIETIG OM RUDOLF, DE HOUTVESTER, DIE DOOR TOEDOEN VAN PRINS ERIKS ADJUDANT, GRAAF ROFFSTEIN, VERBANNEN WAS. ERIK HAD BELOOFD RUDOLF OP TE SPOREN, MAAR WAS GEENSZINS VAN PLAN HEM TERUG TE BRENGEN.

RUDOLF ZAT GEVANGEN IN KASTEEL WILDENSHAUF. ROFFSTEIN HIELD HEM DAAR OPGESLOTEN, OMDAT HIJ ONTDEKT HAD, DAT RUDOLF VAN KONINKLIJKEN BLOEDE WAS. IN ZIJN GEVANGENSCHAP DACHT RUDOLF SLECHTS AAN DE PRINSES, DIE ZIJN HULP ZO BITTER NODIG HAD.

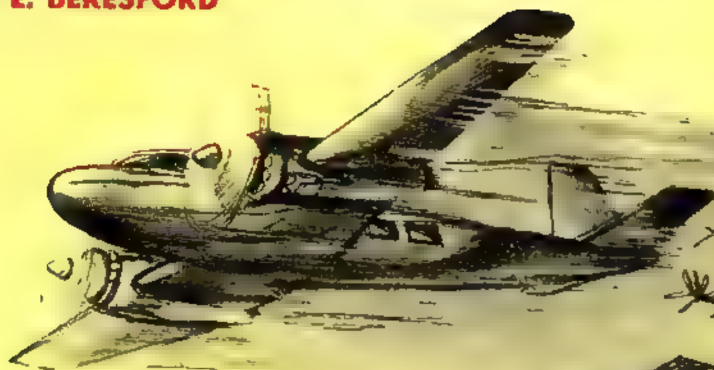

DOOR E. BERESFORD

Het geheim van de vliegende dokter

KORTE INHOUD: *Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. In Zwitserland vraagt een zekere Brook, of zij voor hem een doos bonbons willen dragen; hij gaat ook naar Australië. Bij de landing in Karachi kijken zij hun ogen uit; ze zien onder andere olifanten en een blinde bedelaar, die later in de tas van Brook snuffelt. Later, in Singapore, zien zij dat Brook een onaangenaam onderhoud schijnt te hebben met Smithson, een andere passagier. Tom krijgt een briefje met enkele onbegrijpelijke woorden in zijn hand gedrukt; Brook blijkt in Singapore achtergebleven te zijn. Van Sydney, waar een doos bonbons van hen wordt gestolen, vertrekken zij met hun gastheer, meneer Fraser, naar Balcalooda. Zij sluiten er vriendschap met de veertienjarige Bim, wiens grootvader, Blauwoog, af en toe het vliegtuig van de vliegende dokter hoort, ofschoon de dokter in het geheel niet in de buurt is.*

Waarom moesten wij ons verstoppen, grootvader?" vroeg Bim en hij keek de oude man verbaasd aan. Deze schudde het hoofd.

„Jullie hebben mij jullie geheim verteld," zei hij, „dus is het niet meer dan eerlijk, dat ik jullie het mijne vertel. Het is nu al de vierde keer, dat ik het vliegtuig van de vliegende dokter gezien heb in de laatste twee weken."

„Maar waarom is dat zo vreemd?" vroeg Bim.

„Hoe laat is het?" vroeg meneer Blauwoog. Verbaasd keek Lis op haar horloge. „Kwart voor twaalf," zei ze verwonderd.

„Juist," zei meneer Blauwoog peinzend. „En tijdens de dienst van acht uur vanmorgen heb ik met de vliegende dokter in Silver Mine gesproken. Hij vertelde me, dat hij een spoedgeval had op de Walbarmafokkerij en dat hij er om half negen heen zou gaan. Hij zei, dat hij er minstens twee uur over zou doen om de fokkerij te bereiken."

„Ja, en?" zei Lis.

„Walbarma ligt aan de andere kant van Silver Mine," zei Oude Blauwoog langzaam. „Het is precies de tegenovergestelde richting van Balcalooda. Dus wat moet de vliegende dokter hier doen om kwart voor twaalf?"

De vier keken elkaar stil aan. Toen stond Oude Blauwoog op om zijn spullen in te pakken. „Ik ga naar Silver Mine," zei hij. „Er is iets heel vreemds aan de hand. Heel, heel vreemd."

„Dan ga ik ook naar Silver Mine," zei Tom en hij liep naar zijn paard.

HOOFDSTUK IX

Silver Mine

Bim keek met open mond naar Tom en toen begon hij te brullen van het lachen. Zijn grootvader volgde zijn voorbeeld. De tweeling keek met verbazing naar hen en Bim streek toen met een niet al te schone zakdoek langs zijn ogen.

„Wat. . . wat is er aan de hand?" bracht Tom eruit.

„O, alle mensen," hijgde Bim, „je kan niet zo maar gaan!"

„Waarom niet?" vroeg Lis, „je zei, dat de Bimboweriemijn niet ver van de stad ligt. Misschien kunnen we er ook nog even heen gaan."

„Het is niet aardig van ons om jullie uit te lachen," zei meneer Blauwoog en hij gaf Lis een klopje op de schouder. „Weet je, we vergaten dat jullie er geen idee van hebben, hoe groot Australië is. Silver Mine is de stad, die het dichtst bij de Balcaloodafokkerij ligt. Maar dat betekent toch nog, dat het een afstand is van tweehonderdvijftig kilometer. Bimbowerie ligt nog eens tachtig kilometer verder."

„O," zei Lis verbaasd, „ik had geen idee, dat het zo ver was."

„Ik ook niet," zei Tom. „Dat is een reis van een dag in Engeland."

„Nou, maar in Australië, tenminste in dit deel van Australië, is het naast de deur," zei meneer Blauwoog. „En daarom zei ik, dat ik het niet aandurfde met mijn auto. Ik ben gewend de meeste tijd buiten door te brengen. Maar ik denk niet, dat meneer Fraser het op prijs zou stellen, als ik jullie ook buiten liet slapen. Maar ik weet wel, dat hij geregeld naar de stad gaat om allerlei boodschappen te halen, en hij zal jullie zeker eens willen meenemen in zijn wagen. Ik zal er zeker twee dagen over doen, dus als jullie morgen vertrekken, zullen we elkaar kunnen ontmoeten in het Palacehotel. Ik zal daar in ieder geval een boodschap achterlaten. Akkoord?"

„Zeker, meneer Blauwoog, dat is een goed idee," stemde Tom toe. „Het zal nog wel even duren, voordat Lis en ik alles weten over het leven in Australië."

„Jullie moeten nu in ieder geval weer terug naar de fokkerij," zei meneer Blauwoog. „Ik zie wel, dat jullie gewend zijn paard te rijden, maar uren achtereen rijden zal jullie toch niet meevallen."

„Ik vind het heerlijk op een paarderug te zitten," zei Lis en ze besteeg haar paard Gingernut. „En hier kun je rijden, zonder dat je ieder ogenblik voor de omheining van het land van anderen staat."

„Tja, jullie zullen hier wel verwend worden," zei meneer Blauwoog. „Hup, en schiet nou op, jongens. En denk erom, verberg die bonbons goed. Ook als je de doos meeneemt naar Bimbowerie. Vertel niemand er iets over en ook niet van de vliegende dokter. De dokter en de piloot zijn goede vrienden van mij en ik wil ze niet graag in moeilijkheden brengen." Hij schudde de jongelui de hand.

„Ik vind je grootvader een geweldige man, Bim," zei Lis.

„Dat vind ik ook," antwoordde hij. „Hij is familie en tegelijk een goede vriend. En je zult hem nooit horen klagen over het moeilijke leven dat hij heeft gehad."

De terugrit was langer dan zij hadden gedacht. Ze waren blij met de grote zonnehoed, die meneer Fraser hun had gegeven, want de zon scheen fel en er was bijna nergens wat schaduw. Zelfs de schapen en de kangoeroes schenen het te warm te vinden om voor hen op de loop te gaan. Ze bleven rustig op hun kleine strepen schaduw liggen en keken naar hen met nieuwsgierige ogen.

Het was een opluchting het huis weer te zien en de paarden over te dragen aan een van de arbeiders. Hij beloofde de paarden goed te verzorgen.

„Jullie moeten oppassen, jongens," zei mevrouw Fraser en ze keek bezorgd naar de drie rode gezichten. „Bim is gewend aan ons klimaat, maar jullie zullen hier de eerste tijd wel gauw moe zijn. Houden jullie je vanmiddag nu maar wat kalm en doe eerst een dutje."

Lis en Tom volgden maar al te graag haar raad op. Tot hun verwondering werden ze pas wakker toen het tijd was voor de avondboterham. Later in de avond zaten ze gezellig in de koelte met Bim te praten.

„Mevrouw en meneer Fraser zijn erg aardig voor me geweest, weet je," zei hij terwijl hij op een van de treden van de veranda zat en naar de heldere sterren staarde. De tweeling had de sterren nog nooit zo helder gezien. „Ze behandelen me net alsof ik tot de familie behoor. Grootvader werkte vroeger voor de vader van meneer Fraser, toen hij nog jong was. De oude meneer Fraser was ook zilverdelver en hij hield een oogje op grootvader, die een stuk jonger was. Toen hij besloot op te houden met het delven en in plaats daarvan een fokkerij te beginnen, vroeg hij grootvader zijn compagnon te worden. Maar grootvader kon niet met delven uitscheiden en daarom weigerde hij. Hij heeft nooit veel gevonden, maar ik geloof niet, dat hij er spijt van heeft."

„Het moet een opwindend leven zijn," stemde Tom toe. „Hoewel ik beslist de fokkerij had gekozen. Ik wil trouwens later in Nieuw-Zeeland een boerenbedrijf hebben."

„Dat wil ik ook zo graag," zei Bim. „Ik weet niets dat prettiger is. En jij, Lis, wat ben jij van plan later te doen?"

„De moeilijkheid met mij is," antwoordde ze, „dat ik van alles en nog wat wil. Het is moeilijk een keus te doen. Maar ik breek er nu nog niet mijn hoofd over. Ik ben veel te vol van de raadsels, die we moeten oplossen. Wanneer zou meneer Fraser naar Silver Mine gaan?"

Tot grote tevredenheid van de kinderen begon meneer Fraser er zelf over de volgende ochtend aan het ontbijt. „Eens even kijken," zei hij en hij bladerde in een kleine zakagenda. „Vandaag is het zaterdag. Morgen zullen we een fijne rustdag houden en dan ga ik maandag naar de stad om een paar onderdelen voor de tractor te kopen. Heeft het drietal zin om met mij mee te gaan?"

De jongelui knikten verheugd.

Meneer Fraser grinnikte. „Dat vind ik zo leuk van jullie," zei hij. „Jullie zijn steeds zo enthousiast."

Ze gingen met een hele ploeg: mevrouw en meneer Fraser, de drie jongelui en Alice, de kokkin, die graag een familielid in het ziekenhuis wilde bezoeken.

„De knechten zullen de hele dag van huis zijn, dus zij moeten hun eten meenemen," zei meneer Fraser. „Onze Albert zal dus helemaal alleen zijn. Maar daar over behoeven wij ons in deze streken geen zorg te maken: je kunt gerust een huis onbeheerd achterlaten zonder dat je bang behoeft te zijn, dat er iets gebeurt."

Tom voelde zich opeens erg ongerust. Hij wist zelf niet precies waarom, maar hij had een vervelend gevoel in zijn achterhoofd, alsof er iets niet helemaal in orde was. Hij keek over de tafel naar Bim en de twee jongens wisselden een blik van verstandhouding. Het leek, alsof ze zo stilzwijgend een afspraak maakten niets aan Lis te vertellen over hun gevoel van onrust.

In de ochtendkoelte nam de auto de vele kilometers naar Silver Mine, een grote, rode stofwolk achter zich latend. Het begon juist echt heet te worden, toen de stad in zicht kwam. Zo maar, als door tovenarij, uit het niets. Rondom de stad was een ring van bomen en struiken. Meneer Fraser verklaarde, dat dit gedeelte bekend stond als ontgonnen land en dat door zeer hard en intensief werk de halfdorre akkers nu nog iets anders opbrachten dan onkruid. De struiken dienden om de wind te breken, anders zouden de winden, die soms honderden kilometers over het land joegen, bergen zand maken en dat zou bijzonder lastig zijn.

„Zeventig jaar geleden," zei hij, „was hier niets anders dan een kleine rots. Op een dag kwam een mijnbouwkundige hier langs en zijn paard struikelde. De man steeg af om te kijken of het dier zich bezeerd had en toen zag hij iets in de grond schitteren. Hij liet zich op de knieën vallen en herkende een spoortje zilver. Hij tekende de plaats op zijn kaart aan, plantte er een stok en ging toen zo snel hij kon weg om het land te kopen. Toen kwam hij terug om te delven. Het werd al spoedig bekend en er kwamen duizenden delvers, die zijn voorbeeld volgden, en zo ontstond de stad. Natuurlijk waren er in het begin slechts een paar hutjes bij een waterput, die de mannen hadden geboord, maar allengs groeide het en de delvers braken de hutjes af en bouwden een echte stad. Er moeten nog een heleboel dingen worden ingevoerd dit gebeurt nu meestal door de lucht

Er ging een afgrijselijk gefluit en gekraak door haar hoofd.

maar in het algemeen kan Silver Mine zichzelf onderhouden. Er zijn nu grote mijnondernemingen, die lood en goud delven. De mijnwerkers, de winkeliers, de mensen die te doen hebben met de schapenmarkt en vele anderen vormen tezamen een bevolking van over de dertigduizend."

Toen hij ophield met praten reden ze al in de hoofdstraat. Het was een brede straat, de meeste huizen hadden slechts twee verdiepingen. Ze stopten voor een groot, stenen gebouw, dat het ziekenhuis was. Mevrouw Fraser en Alice stapten uit. „Maak je maar geen zorgen over ons," zei mevrouw Fraser, „wij zullen een boodschap voor jullie achterlaten bij het Palacehotel. Ga maar en amuseer je. Waarom proberen jullie niet eens de vliegende dokter te ontmoeten? Iedereen in Silver Mine is erg trots op hem."

„Denkt u, dat het ons lukt?" zei Tom. „Ik bedoel, het zou wel geweldig zijn en we hadden meteen een mooi verhaal om aan onze vrienden in Engeland te schrijven."

„De basis is ongeveer acht kilometer buiten de stad," zei meneer Fraser. „We zullen weleens kijken, wat we eraan kunnen doen."

Hij reed naar het Palacehotel, waar iedereen iedereen ontmoette. Toen ze door de grote deuren stapten, riep meneer Fraser opeens: „Hallo, Bill!"

Een lange, grijze heer draaide zich om en kwam met uitgestoken handen op hen af. „Hallo!" zei hij, „blij, dat ik je weer eens zie, George. Dag, Bim, je wordt groot, jongen. En zijn dit de jonge Engelse vrienden?" Lis en Tom werden voorgesteld aan meneer Clive.

„Jullie boffen," zei meneer Fraser, „meneer Clive is de baas van de vliegende dokterbasis. De kinderen zouden graag eens een kijkje bij je nemen, Bill. Kun je ze meenemen?"

„Natuurlijk, ik vind het veel te leuk om het te doen. Ik ga al over vijf minuten weg en ze kunnen naar de stad terugkeren met een van mijn telegrafisten. Die zal jullie dan hier weer afzetten," zei hij tegen de jongelui.

„Dat is dan in orde," zei meneer Fraser. „Doe het maar op jullie gemak. Iedereen in Silver Mine kent iedereen en ze weten allemaal, dat jullie hier zijn. Ze willen natuurlijk graag allemaal een babbeltje maken over Engeland."

Toen ze naar de basis reden, legde meneer Clive uit, dat er altijd iemand dienst had voor spoedgevallen. Hij vertelde verder, dat de dokter — als hij vloog — altijd verbinding met de grond had.

„Hij heeft een gebied van achthonderdduizend vierkante kilometer, weet je," zei meneer Clive. Achterin fluisterde Tom tegen Bim: „Heb je nog geïnformeerd naar je grootvader?"

„Ja," antwoordde Bim. „Maar er was geen boodschap. Misschien heeft hij weer pech met de wagen. Maar met grootvader is er heus niets aan de hand: hij weet zich altijd wel te redden."

De basis van de vliegende dokter was een huis, waar twee enorme zend- en ontvangapparaten stonden, die een verschrikkelijk lawaai maakten. In het begin hadden de jongelui moeite te verstaan wat er werd gezegd toen ze luisterden; maar toen hoorden ze toch een mannenstem uit de lucht

„Dat is de dokter, die zich meldt," zei meneer Clive zacht, toen een van de telegrafisten antwoordde. „Hij spreekt van het vliegveld. Hij zegt, dat hij over tien minuten vertrekt naar iemand, die een ongeluk heeft gehad. Zeg, Joe, laat mij even met hem praten." Hij nam de microfoon en koptelefoon van een van de telegrafisten en met een knipoogje naar de jongelui zei hij: „Gaat er iemand met je mee, dokter?"

„Alleen de piloot, Bill," kraakte een stem

„Heb je er iets op tegen drie jonge passagiers mee te nemen?" vroeg meneer Clive.

„Als ze binnen tien minuten bij het vliegtuig kunnen zijn, zal ik het met plezier doen," antwoordde de dokter.

Lis klakte met de tong en keek Bim en Tom aan, die verheugd grijnsden.

„Ik denk wel, dat het ons lukt," antwoordde meneer Clive. Tegen Joe zei hij. „Het is juist tijd voor jou om naar huis te gaan. Zou jij ze willen meenemen?"

„Nou en of," zei Joe en hij grinnikte naar de kinderen

„Fijn, dank u wel, meneer Clive," zei Lis en ze drukte hem geestdriftig de hand. „Erg aardig van u."

„Dank u hartelijk, meneer," zeiden Bim en Tom tegelijk

„Het is wel goed, hoor," zei meneer Clive. „Dan hebben jullie tenminste iets aan jullie vrienden in Engeland te schrijven. We zijn hier erg trots op onze vliegende-dokterdienst, snap je. En nu vlug weg, anders komen jullie nog te laat."

Ze renden achter Joe aan, die de motor van zijn oude auto al had gestart. Toen ze naar Silver Mine terugreden, zei Tom opeens: „Van opwinding heb ik helemaal vergeten te vragen waar we met de vliegende dokter heen gaan!"

„O, niet ver, het is maar een klein stukje," antwoordde Joe. „Een van de mensen, die geregeld aan de omheining werken, heeft een ongelukje gehad, dat is alles."

„Ja, maar waar woont hij?" hield Tom aan.

„O, op een plaats waarvan je nog nooit in je leven hebt gehoord," zei Joe lachend. „Het is een huis, dat volkomen afgezonderd staat. Of nee, niet helemaal. Het staat bij een oude mijn. Hoe heet ie ook al weer? Bimbowerie, ja dat is 't. De Bimboweriemijn."

H O O F D S T U K X

Het kleine meisje uit de wildernis

De korte reis terug naar Silver Mine scheen eindeloos voor de drie met stomheid geslagen kinderen. Tom had Lis' hand in een ijzeren greep genomen om haar ervan te weerhouden te gillen. Ze keek hem aan en haalde toen diep adem. „Pfff," zei ze. Ze konden pas praten toen Joe de auto in een stofwolk naast de hangar neerzette. Hij rende weg om de piloot van de dokter te vinden. De kinderen barstten los in opgewonden gesnater.

„Let op, jongens," riep Bim uit, „we krijgen een grote voorsprong op grootvader. Wij zullen ons geheim vast het eerst ontsluierd hebben." Hij zag wit van opwinding.

„Wat een geluk, wat een geluk," riepen Lis en Tom. Toen ging Tom, wat weifelend, verder: „We geven daar gewoon de bonbons af"

„Wat bedoel je, wil je ze gewoon aan de ingang van de mijn zetten," riep Bim uit, „dat is belachelijk."

„Meneer Brook vroeg ons: „Nem 2 Bimbowerie bons,""" zei Tom halsstarrig.

„Ja, maar waarom vroeg hij dat toch aan ons?" vroeg Lis. „Waarom kon hij het zelf niet doen?"

„Als we dat zouden weten, zou er geen geheim zijn," vond Tom. „Ik denk, dat die meneer Smithson om de een of andere reden achter meneer Brook en zijn bonbons aan zat. Meneer Brook vertrouwde ons en, och, weet ik eigenlijk veel..." Hij aarzelde, want hij herinnerde zic, dat Lis zo'n hekel aan meneer Brook had gehad. Allerlei gedachten gingen door zijn hoofd, maar hij wilde niet dat Lis te weten zou komen hoe ongerust hij was. Voor haar was het een gewoon avontuur, een leuk, spannend avontuur. Maar hij had het gevoel, dat ze gemengd waren geworden in een ernstige zaak.

„Zal ik je eens wat zeggen?" zei Bim, die Toms angst voelde, „we gaan gewoon naar de mijn en kijken er voorzichtig rond of we iets kunnen ontdekken. Als alles in orde lijkt, laten we er gewoon de bonbons achter met een briefje en klaar is Kees."

Tom keek opgelucht, maar er was geen tijd meer iets te zeggen, want Joe kwam terug met een breedgeschouderde man in een wit uniform.

„Dit is Dave Hooker," stelde hij hem voor, „de piloot van de dokter. Dave, Bim ken je al en dit zijn de twee Engelse vrienden."

„Hallo, jongelui," zei meneer Hooker, „hebben jullie al eens in zo'n klein vliegtuig gereisd?"

„Nee, de laatste keer zaten we in een DC 6," zei Tom en het klonk verontschuldigend.

„Alle mensen, dat is een vliegend paleis in vergelijking met ons busje," zei meneer Hooker lachend. „Kom maar met me

mee, de dokter is juist aangekomen. Ik zal ze na afloop wel meenemen naar de stad, Joe. Maar wil je wel een boodschap achterlaten bij het hotel om te vertellen waar we heen zijn? Meneer Fraser weet, dat hij ons elk ogenblik kan bereiken."

„En of hij dat kan," zei Joe met een grijns. „De dokter is de enige man, die altijd gevonden kan worden." Even fronste meneer Hooker de wenkbrauwen en de jongelui vroegen zich af of hij iets gehoord kon hebben over de vreemde verhalen van het vliegtuig.

„Tot kijk," zei Joe. „Ik ga lekker even dutten." Hij zwaaide en liep terug naar zijn auto, terwijl meneer Hooker de kinderen meenam naar de hangar, die van gegolfd ijzer was gemaakt.

„Wij gebruiken een bepaald deel van het vliegveld," verklaarde hij. „Dan komen we niet in de knoop met het verkeer van en naar Brisbane. We hebben onze eigen loodsen en dat daar is ons vliegtuig." Hij wees naar een klein, grijs vliegtuig met de woorden Vliegende Dokter erop geschilderd.

„Hebben jullie weleens een vliegtuig geduwd?" vroeg hij lachend. Ze schudden hun hoofd.

„Dan zullen jullie het nu moeten doen," zei meneer Hooker. „Help me maar eens. Jij hoeft niet, hoor, Lis. Laat de jongens maar alleen zwoegen." Hij wees naar een kleine, stevige kar, zo iets als de kruiers op de stations hebben. Deze werd aan de achterkant tegen het vliegtuig gereden. De jongens kromden hun ruggen en begonnen uit alle macht te duwen. Ze bemerkten dat er niet veel kracht nodig was, want het vliegtuig begon meteen te rijden.

Lis, die de schoudertas van Tom had genomen, liep vast door naar de plaats waar een oudere man met een zwarte tas stond. Hij leek tamelijk verlegen. Snel zei hij: „Bent u juffrouw Tinford? Ik ben dokter Charles. Prettig, dat u met ons meegaat. Heeft u last van luchtziekte?"

„O nee, tenminste, ik geloof het niet," zei Lis weifelend. „En zegt u alstublieft Lis!"

„Dave is een eersteklas piloot," zei dokter Charles. „Ik vermoed dus wel, dat alles goed zal gaan. Alleen, het is een klein vliegtuig, weet je, niet erg luxueus. Ha, daar is je broer. Bim ken ik al. Hoe gaat het, Bim? Zo, nu gaan we."

Hij geleidde ze naar het trapje, dat meneer Hooker ten gerieve van Lis bij het vliegtuig had neergezet. De dokter ging rechts vooraan zitten en hij wenkte Lis plaats te nemen aan de andere kant van het smalle tussenpad. De jongens gingen achter elkaar achter Lis zitten. Naast de jongens lag de brancard, die in geval van ernstige ziekte moest worden gebruikt. De dokter had gelijk: er was niet veel luxe aan boord, hoewel Lis even moest grinniken, ook hier waren bruine papieren zakken voor reizigers, die luchtziek werden.

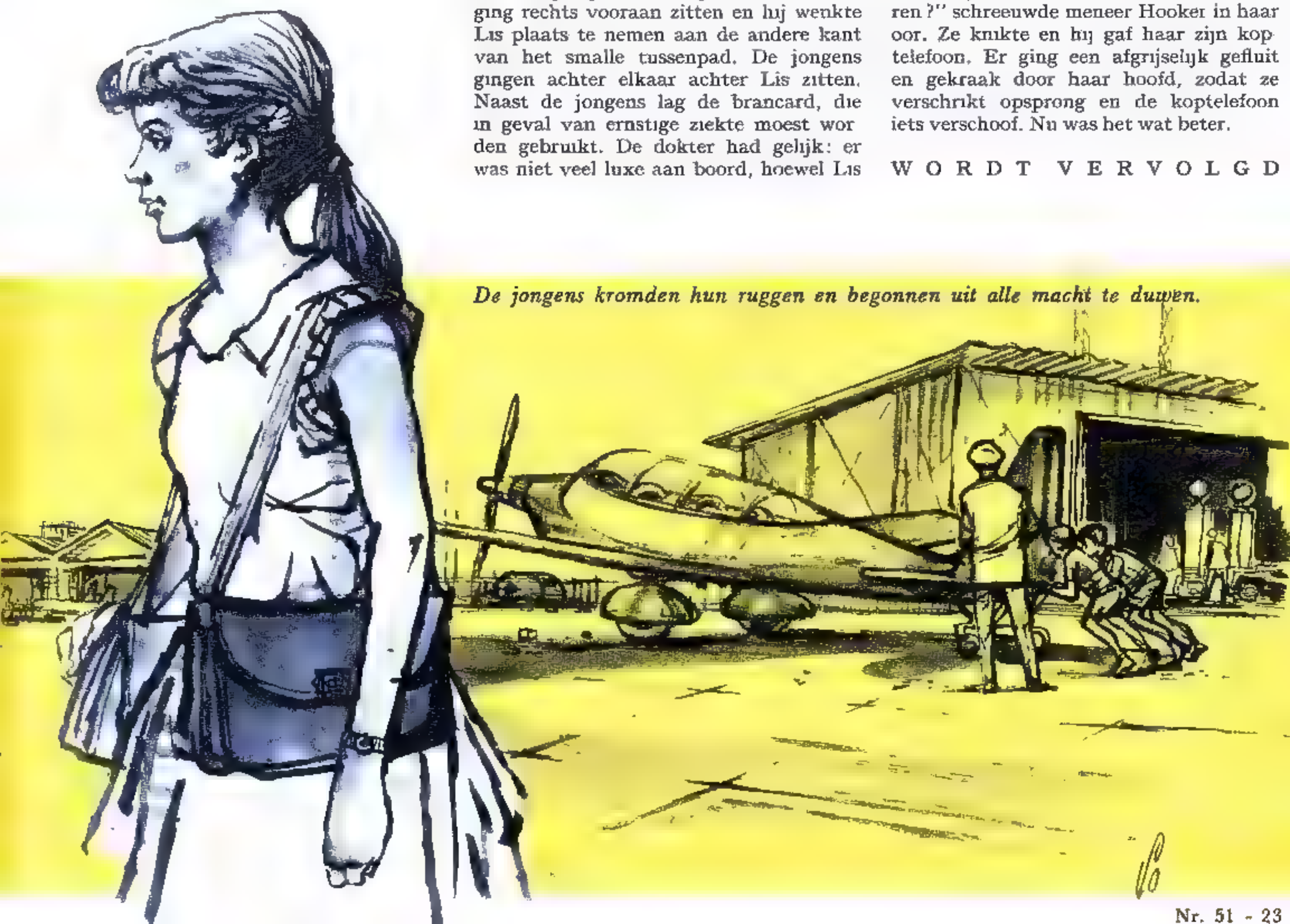
Iemand van de gronddienst kwam uit de hangar om meneer Hooker instructies te geven voor de start. De motoren kwamen in beweging, er ging een siddering door het kleine vliegtuig en toen draaide het langzaam. Steeds sneller ging het vliegtuig over de startbaan en bijna onmerkbaar verhief het zich in de lucht. Al spoedig zoemden ze boven de stad.

„Ik zal op zeshonderd meter vliegen," schreeuwde meneer Hooker, terwijl hij zich in de cockpit omdraaide. De dokter knikte en stak zijn duimen in de lucht. Toen lachte hij tegen Lis en keek haar vragend aan. Ze gaf hem een geruststellend lachje, waarop de dokter op zijn gemak ging zitten, een boek uit zijn tas pakte en begon te lezen.

De jongelui wisten niets beters te doen dan gebaren naar elkaar te maken; het was veel te lawaaierig om te praten. Na enige tijd wenkte de piloot naar Lis. Voorzichtig stond ze op en wrong zich in de cockpit, waar bijzonder weinig ruimte was, zodat ze op haar knieën moest gaan liggen.

„Wil je even door de microfoon luisteren?" schreeuwde meneer Hooker in haar oor. Ze knikte en hij gaf haar zijn koptelefoon. Er ging een afgrijselijk gefluit en gekraak door haar hoofd, zodat ze verschrikt opsprong en de koptelefoon iets verschoof. Nu was het wat beter.

W O R D T   V E R V O L G D

De jongens kromden hun ruggen en begonnen uit alle macht te duwen.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

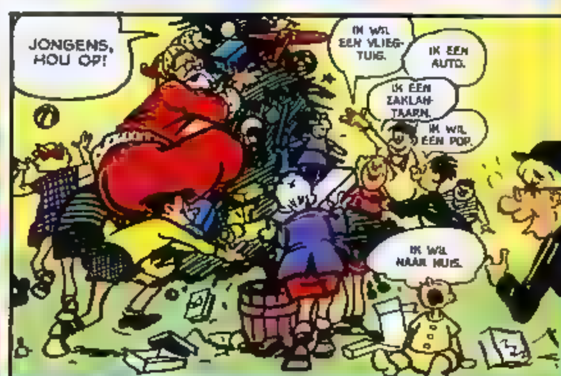

HELP! AU! OOO!...

GOED GEDAAN, DE KINDEREN HEBBEN ZICH BEST VERMAAKT. GA JE MEE ETEN?
REKEN MAAR, EEN HELE KALKOEN MAAK IK NU WEL OP.

NEE, IK HEB EEN VEGETARISCH RESTAURANT. JE KRIJGT MELOEN MET GEBAKKEN WORTEL.
WAT? KONIJNEVOER! IK GA WEG!

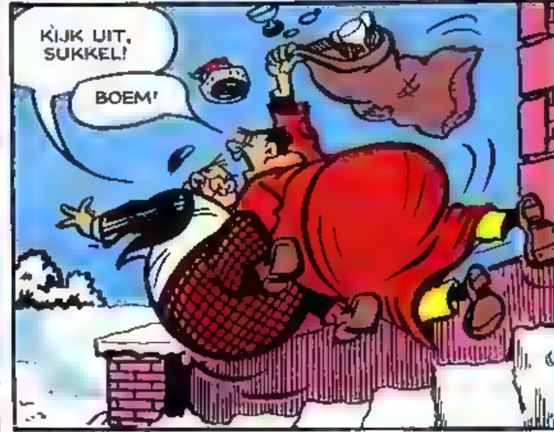

INTUSSEN OP SCHOOL...
GOED BEDACHT OM ME ALS KERSTMAN TE VERKLEDEN. GAUW EVEN HET ZILVER IN DE ZAK DOEN EN DAN ERVANDOOR.

DIE DIKZAK KAN NIEMAND ANDERS ZIJN DAN BILLIE. HIJ HEEFT ZEKER SNOEPERIJ UIT MIJN KAMER GEHAALD.

DACHT JE DAT IK JE NIET ZOU HERKENNEN? O... HET IS BILLIE NIET!
GOED GEZIEN, MENEER, IK BEN SLIMME JANUS.

DIE KEREL IS ME TE STERK, DAAR GAAT HIJ MET HET ZILVER

IK RAMMEL VAN DE HONGER. IK GA AAN MENEER KWEL VRAGEN OM...

KIJK UIT, SUKKEL!
BOEM!

KAN IK FIJN M'N WOEDE OP JOU KOELEN. ZIEZO!

DAPPERE KEREL! JIJ MOET NIET SLANK WORDEN, BLIJF MAAR EEN STOERE DIKZAK, BILLIE!
DAN GEEN MELOEN MEER, MENEER.

PRETTIG KERSTFEEST IEDEREEN, HM... HM... SMAAKT BEST...
TAST TOE, BILLIE, DENK AAN JE GEZONDHEID!

De jacht op de erfenis

De oude Jacob Larsson was een eigenaardige man geweest. Hij woonde dicht bij het bos, in een huisje dat hij zelf had gebouwd. Zijn beide zoons waren er opgegroeid, en toen ze volwassen waren, verlieten ze de ouderlijke woning. Ze hadden nu beiden een kleine boerderij. Vaak hadden ze hun vader gevraagd of hij niet bij een van hen wilde komen wonen, maar de oude man voelde daar niets voor. Na de dood van zijn vrouw bleef hij alleen in zijn huisje, dat hij keurig in orde hield. Wonderlijke verhalen deden over hem de ronde. Men zei, dat hij in zijn jeugd de bergen was ingetrokken op zoek naar metaalerts. Inderdaad waren er kopermijnen in de streek. Had Jacob soms hier of daar een mijn ontdekt? Niemand wist het. Maar als het waar was, ja, dan moest Jacob Larsson een aardig sommetje bezitten. Misschien was hij zelfs wel schatrijk, al leefde hij doodeenvoudig en kookte hij zijn eigen potje.

Kort geleden was Jacob heel onverwacht gestorven en zijn dorpsgenoten verwachtten, dat nu de waarheid wel aan het licht zou komen. Was Jacob Larsson inderdaad rijk geweest, dan zouden zijn zoons nu de erfenis delen en hun bedrijf kunnen uitbreiden.

Maar de beide jongemannen, Sten en Nils, wisten even weinig als de anderen. Nooit had hun vader over zijn bezittingen gesproken.

„We moeten het huis maar verkopen," besliste Nils, die de oudste was. „En de inboedel ook. Er is niets bij, dat we gebruiken kunnen. Of wil jij de klok soms hebben?"

Hij wees naar een ouderwetse klok, die, zolang het hun heugde, op dezelfde plaats had gehangen.

En al gauw waren ze aan het praten over de tijd, dat Jacob Larsson nog leefde.

Sten schudde het hoofd.

„Neen, ik heb er zelf al een. Laten we met de notaris afspreken, dat alles verkocht moet worden."

Zo gebeurde het. Huis en inboedel kwamen onder de hamer. Er was weinig belangstelling en het meubilair werd voor een kleinigheid door een reizende opkoper meegenomen. Sten en Nils verdeelden de opbrengst en gingen naar huis terug.

Altijd hadden de broers in goede verstandhouding geleefd. Na de dood van hun vader werd dat echter anders. Ze bleven over die kopermijnen piekeren. Had Jacob soms aandelen in bezit gehad van zo'n mijn? Had hij misschien aan één van zijn zoons die aandelen gegeven, voordat hij stierf? De broers werden wantrouwend tegenover elkaar. En toen Sten niet lang daarna een goed stuk grond kon kopen, werd de verhouding er niet beter op. Nils dacht, dat Sten zich op een of andere manier onrechtmatig bevoordeeld had. Hij werkte en ploeterde zo lang, totdat het ook hem gelukte zijn bedrijf te vergroten. Nu was het de beurt van Sten om jaloers te worden. En zo kwam het, dat de broers tenslotte bijna niet meer met elkaar spraken.

Op een dag hoorde Nils zijn waakhond blaffen. Een vreemdeling reed het erf op. Toen hij hem goed aankeek, herkende hij een oude vriend van zijn vader. Aangenaam verrast nodigde hij hem binnen en al gauw waren ze aan het praten over de tijd, toen Jacob Larsson nog leefde.

Voorzichtig bracht Nils het gesprek op de kopermijnen. Het was immers best mogelijk, dat Jacob Larsson zijn vriend in vertrouwen genomen had. En inderdaad bleek dat het geval te zijn. De oude man beweerde dat Jacob verschillende aandelen had in een grote kopermijn. Maar hij was er heel geheimzinnig mee geweest. Hij had ze goed verborgen in de hangklok, die een dubbele bodem had.

Verbijsterd staarde Nils hem aan. Dat was dus de oplossing van het raadsel! Aan de waarheid van het verhaal twijfelde hij niet. Dadelijk toen de oude man vertrokken was, begon hij te overleggen, hoe hij de klok weer in bezit zou krijgen. De koopman die de meubels had gekocht, was in de richting van het meer getrokken. Aan de overzijde, in een afgelegen streek, woonden zijn klanten. Nils wist dat en hij begreep, dat hij geen tijd verliezen kon. Het jaargetijde was al ver gevorderd en eigenlijk was het niet raadzaam nu het noorden in te gaan. Het ijs, dat reeds het meer bedekte, zou pas over een paar weken begaanbaar zijn. Vóór die tijd zou niemand zich op de bevroren vlakte wagen. Hij zou om het meer heen moeten rijden en dat was een lange, moeilijke reis. Maar als hij wachtte, zou Sten het verhaal over de aandelen te weten komen en dan zou hij verplicht zijn de erfenis met zijn broer te delen. En dat wil ik niet, dacht Nils. Als de klok in mijn bezit komt, kan ik altijd zeggen dat er niets in te vinden was. Waarom zou ik een deel van het geld afstaan? Sten zou het zeker ook niet doen.

Toen hij alles goed had overwogen, besloot hij de volgende morgen op weg te gaan.

Het was nog donker, toen hij van het erf reed. Hij had het beste paard uit zijn stal genomen en voor alle zekerheid had hij zich goed gewapend. In de streek waren de wegen niet altijd veilig. Uren reed hij voort. De weg slingerde langs uitgestrekte wouden. Hier en daar stond een boerenhuis, waar hij kon binnengaan om wat te eten en zijn paard te laten rusten. Voorzichtig informeerde hij naar de opkoper en hij kwam te weten, dat de man werkelijk deze weg ook genomen had. Nils hoorde namen van verschillende mensen, die iets uit zijn vaders inboedel gekocht hadden.

In het derde huis, waar hij binnenging, kreeg hij een bericht, dat hem deed schrikken.

„Kijk, daar is Nils Larsson," zei de boerin. „Je broer is hier daarstraks ook al geweest."

Nils verbleekte. Zijn vrees was werkelijkheid geworden. Sten had de vriend van hun vader ook gesproken en was op weg gegaan, het was gemakkelijk te raden met welk doel. Nu kwam het erop aan hem vóór te zijn. Dat was mogelijk, maar dan was de weg niet meer te onderscheiden. Een gevaarlijke slaperigheid maakte zich van Nils meester. Hij vocht ertegen uit alle macht. Hij wist wat het betekende, als hij nu insliep. Maar alle inspanning ten spijt zat hij tenslotte half dommelend in het zadel en ontwaakte pas, toen het paard de kop schudde en snuivend stilstond.

Donkere gestalten kwamen naderbij. „Waar ben ik eigenlijk?" vroeg Nils en toen gleed hij van het paard en zakte bewusteloos in de sneeuw.

Toen hij ontwaakte, was het licht en warm om hem heen. Hij lag in een bed, onder warme dekens, en vriendelijke gezichten bogen zich over hem.

„Dat was op het nippertje," hoorde hij een mannenstem zeggen. Hij keek op. Een man en een vrouw stonden bij het bed. Deze mensen hadden hem dus gevonden en in veiligheid gebracht. Nu wilde hij weten, in welk dorp hij zich bevond, maar voordat hij iets had kunnen vragen, werd de deur opengeworpen. Een man trad binnen, met sneeuw bedekt, hijgend van inspanning.

Hij ontwaakte pas, toen het paard de kop schudde en snuivend stilstond.

moest Nils een binnenpad nemen in plaats van de brede straatweg. Dat kon gevaarlijk zijn — het was intussen gaan sneeuwen — maar toch besloot Nils het waagstuk te ondernemen. Hij gunde zich bijna geen tijd om te eten. In grote haast reed hij weldra weer voort. De wouden hadden voor steppen plaats gemaakt, het reizen werd moeilijk. De korte dag neigde al ten einde en de sneeuwvlokken stoven Nils in het gezicht.

Hij spoorde zijn paard tot groter inspanning aan. De lucht werd steeds donkerder en al gauw zou hij niets meer kunnen zien. En wat dan? Reed hij nog in de juiste richting? Hij durfde zichzelf niet te bekennen, dat hij het niet meer wist. Zou hij de ganse nacht buiten moeten doorbrengen? En zou zijn paard dat uithouden?

Weer spoorde hij het dier aan, maar zonder resultaat. Het paard begon vermoeid te worden, dat was duidelijk. Toch slaakte Nils een kreet van vreugde, in de verte pinkelde licht! Dat moest een dorp zijn, hij zag het recht voor zich uit en kreeg nieuwe moed.

Toch duurde de reis nog lang genoeg, want het paard ging steeds langzamer lopen. Het gedroeg zich vreemd, soms ging het in een andere richting dan Nils had aangegeven. Eerst trachtte Nils het dier te sturen, maar langzamerhand kreeg de vermoeidheid de overhand op hem en reed hij werktuiglijk voort met losse teugel. In de steeds hoger wordende sneeuw

„Is hij hier?" bracht de onbekende uit.

Iets in zijn stem maakte Nils opmerkzaam. Moeilijk kwam hij overeind. De vreemdeling had zijn reismantel afgegooid en viel neer op een stoel, die bij het bed was geplaatst.

„Nils, ben je er toch?" hijgde hij. „Ik dacht, dat ik je nooit terug zou zien. Hoe is het mogelijk, dat je het er levend hebt afgebracht?"

Nils viel weer in de kussens terug. Het was Sten... maar hoe was dat mogelijk? Sten was hem vóór geweest, hoe kon hij dan zoveel later aangekomen zijn? Hij, Nils, had wel de kortste weg gevolgd, maar door zijn ronddwalen moest hij uren verloren hebben. En hoe wist Sten...

„Je bent over het meer gekomen," zei Sten.

„Over het meer?" stamelde Nils ontzet.

Sten knikte.

„Ja, over het meer. Ik rustte uit op een boerderij, daar ben jij ook geweest, en toen ik verder ging, begon het te sneeuwen. Ik besloot terug te gaan en op de hoeve te overnachten. Maar ze vertelden me, dat jij verder was getrokken, langs de binnenweg..."

Even moest hij zwijgen, omdat de ontroering hem te machtig werd. „Ik hield het niet meer uit. Ik reed je na en volgde je sporen. Die weken van de weg af en gingen het meer op. Toen schoot het me te binnen dat het over enkele dagen Kerst-

mis is, ik moest je gaan zoeken, ik kon je niet in de sneeuw laten omkomen. . ."

Een rilling ging Nils door de leden. Nu begreep hij het vreemde gedrag van zijn paard. Het was wijzer geweest dan hij. Het dier had zijn eigen weg gevolgd, en als hij, Nils, niet zo krachteloos was geweest, zou hij het paard gestuurd hebben en zouden man en paard zijn omgekomen in een wak. „Langs de hoofdweg ben ik het meer omgereden," vervolgde Sten. „En hier hoorde ik, dat je gevonden was. Ik kan het bijna nog niet geloven."

Zijn hand zocht die van zijn broer. Nils keek hem aan en wilde iets zeggen, toen ineens zijn blikken afdwaalden. Daar — aan de achtermuur — hing de klok, waarvoor hij bijna zijn leven had verloren. Hun gastheer was dus in het bezit van Jacob Larssons erfenis.

Hij zag, dat Sten zijn blik gevolgd had en nu ook de klok herkende.

Beide broers waren van plan geweest de klok voor een kleinigheid terug te kopen. Nu echter dachten ze aan dat voornemen niet meer. Sten informeerde naar de herkomst van het uurwerk en toen het werkelijk Jacob Larssons klok bleek te zijn, vertelde hij in korte woorden het doel van hun reis. Dadelijk gaven de boer en zijn vrouw toestemming de klok te onderzoeken. Nieuwsgierig kwamen ze naderbij, toen Sten de dubbele bodem opzijschoof. Een bundel papieren kwam te voorschijn.

„Wat staat erop?" vroeg de boerin.

„Het zijn aandelen," antwoordde Sten en zijn stem beefde van spanning. „Aandelen in de kopermijn Brendar."

„O, die!" zei de boer verachtelijk. „Brendar heeft nooit wat opgeleverd. Jacob heeft zeker gehoopt, dat de aandelen nog weleens waarde zouden krijgen. Maar daar is geen sprake van. De opbrengst was zo gering, dat het werk stopgezet moest worden. De papieren zijn geen cent meer waard!"

Sten en Nils keken elkaar aan.

„Het doet er niet toe," zei Nils met zwakke stem. „Het was dwaas en onverantwoordelijk achter de klok te gaan jagen. En het had niet veel gescheeld of. . ."

Hij zweeg en huiverde.

„Hou maar op, ik begrijp je wel," antwoordde Sten. „Een nacht als deze hoop ik nooit meer mee te maken. Toen je op dat meer was en ik je niet helpen kon, toen heb ik het pas goed begrepen. Het was onzinnig, onze wedloop, alleen om dat geld. Terwijl we zoveel hebben dat met geen goud te betalen is."

Beiden dachten ze aan alles wat ze hadden. Kracht en gezondheid, een gezin, een eigen boerderij, wat konden ze nog meer verlangen?

Ja, nog één ding. Nils stak zijn hand uit, die dadelijk door Sten gegrepen werd. En met die handdruk herstelden de broers hun oude vriendschap.

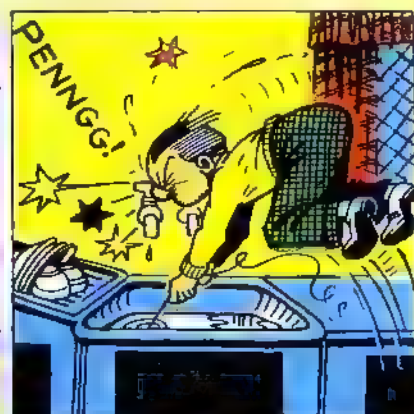
E. S.

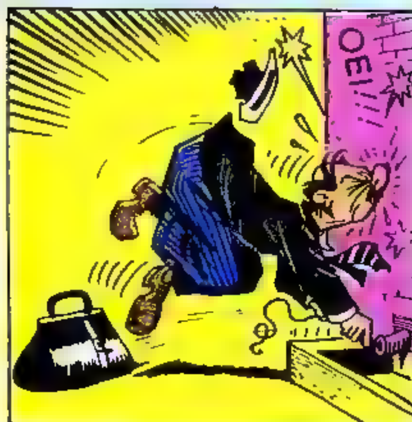
WIM WIJS

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

BUS CONDUCTEUR GEVRAAGD

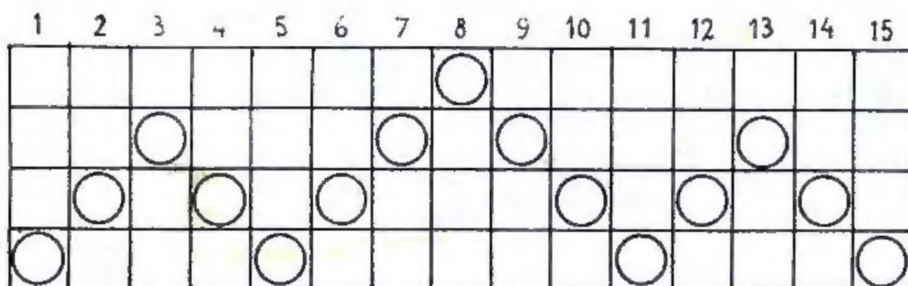

WIE PUZZELT ER MEE?

SPREEKWOORDPUZZEL

Als je de vijftien woorden hebt ingevuld, van boven naar beneden, volgens de hieronder gegeven omschrijvingen, moeten de letters in de cirkeltjes van links naar rechts een kort gezegde vormen.

1 Duizend gram
2 Vorm van het werkwoord leven
3 Boom met veelal witte schors
4 Deel van het eetservies
5 Woonplaats van veel mensen
6 Weg of straat met rijen bomen
7 Deel van je gezicht
8 Beest
9 Onderdeel van de kolenkachel
10 Uiting van plezier
11 Tegenslag
12 Verblijfplaats voor het vee
13 Zuivelprodukt
14 Boodschapper; bezorger
15 Plezier

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

			K	N	A	A	P	
S	T			E	T	N	A	
T	O	P		K	O	T		
O	O	I	T		L			B
R	I	T				T	O	L
M			K		K	I	L	O
		U	U	R		K	I	N
	D	R	I	E			E	D
	L	E	P	E	L			

Gebroken woorden

WIND	BUKS
MUIL	EZEL
STAD	HUIS
SLAG	ADER
STOF	NEST
BERG	GIDS
HANG	SLOT
OVER	EIND
HAAR	LINT

De eerste letters van de achterste woorddelen vormen van boven naar beneden gelezen het woord:

BEHANGSEL

Welke sierplant is dit?

PRIMULA

WOORDEN BREIEN

Door telkens één letter te verwisselen kun je van het ene woord een ander maken. Bijvoorbeeld: BAL - LAP - PAP - POP. Dan heb je BAL veranderd in POP. Je ziet wel, dat de letters niet in dezelfde volgorde hoeven te blijven staan.

De vraag is nu om met zo weinig mogelijk tussenwoorden TRAM in BOOT „om te zetten". Geen namen en geen werkwoorden gebruiken!

RAADSELS

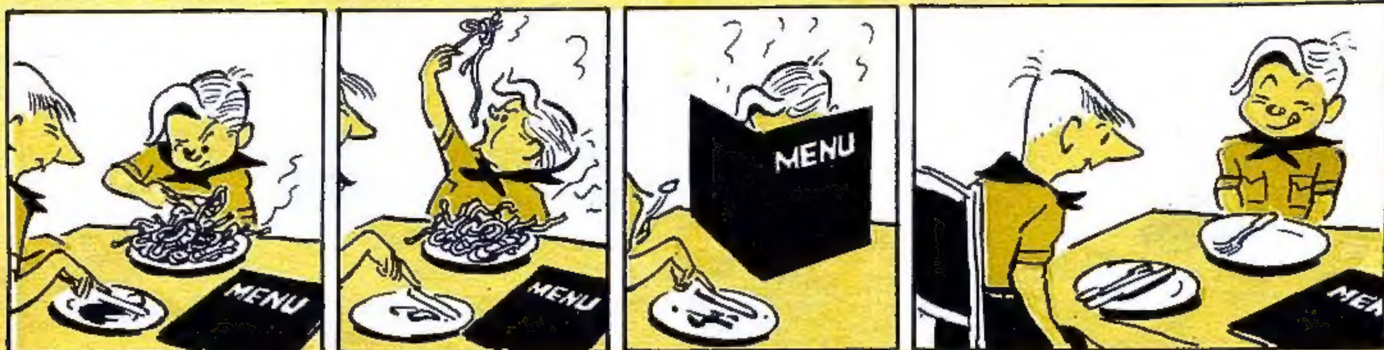
1. Op welke stoel kan men niet zitten?
2. Welke rus hoort in het water thuis?
3. Welke vloot vaart nooit uit?

OPTELSOM

POOL + SAP = PAPLOOS

Als je goed kijkt, zie je dat de letters van het eerste woord samen met die van het tweede woord het derde woord vormen. Maar wat daar staat, is natuurlijk onzin. Je kunt echter de letters van de eerste twee woorden zo door elkaar gooien, dat er nieuwe goede woorden ontstaan die samen een heel goed derde woord vormen.

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

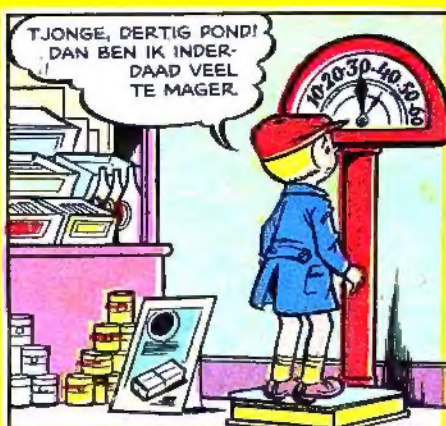

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.